Прозорец

1•2026 (94)

ПРЕВОДИТЕ НА ПИСАНИЕТО

ЛЮБОВТА НА БОГА Е ВЕЧНА

МОЕТО ПОКАЯНИЕ

Свещено ПИСАНИЕ

Свещеното ПИСАНИЕ

ДОСТОВЕРНОСТТА НА СВЕЩЕНОТО ПИСАНИЕ
4 Виктор Танцюра

ЗА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА
14 Павел Несмиянов

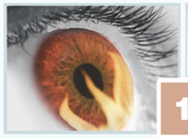
ВЪВ ВАГОНА
25 Владимир Марцинковски

ДУХОВНИЯТ РАСТЕЖ НА ВЯРВАЩИЯ
29 Бертрам Хол

ПРЕВОДИТЕ НА ПИСАНИЕТО
6 Габриел Стойчев

ИМА НАД КАКВО ДА СЕ ЗАМИСЛИМ
18 Били Греъм

ЕВАНГЕЛИЕТО ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА АРАМЕЕЦА
26 Джордж Ламза

ЛЮБОВТА НА БОГА Е ВЕЧНА
30 Виктор Цандер

ЧУДЕСНИЯТ БАЩА
10 сп. „Вера и жизнь“

СТРУВА ЛИ СИ ДА СЕ МОЛИМ?
20 Николай Водневски

МОЕТО ПОКАЯНИЕ
12 Мено Симонс

ПОТРЕСАВАЩ ВЪПРОС
22 Рубен Тори

Библията! Сърцето ми трепва всеки път, когато изричам или чувам тази дума. Книгата на книгите е най-скъпоценното нещо, което съм докосвал, виждал и слушал.

Не казвам това в пристъп на моментен патос, а в резултат на дълбоко вкоренено вътрешно убеждение, съчетано с безчет потвърждения за истинността на това твърдение не само в моя живот. Четвърт век чета Библията всеки ден, без да пропусна нито един. Ако го правех поради наложени или самоналожени правила, със сигурност поне в един от тези 9200 дни щях да се уловя, че по някаква причина съм пропуснал да отворя Светото Писание.

Явно го правя без дори да се замисля и е резултат от жизнена необходимост. И знам със сигурност, че същото биха казали за себе си и милиони хора по цялата земя.

Какво ли ни кара да четем отново и отново добре познатите ни редове? Ето това е част от тайната на новия живот, който не само се е зародил в сърцата ни чрез вяра в животворните слова на Библията, но и се подхранва и поддържа с „всяка дума, излизаща от Божиите уста“.

Скъпи читателю, ако казаното дотук ти се е сторило странно, а може би и непознато, значи неслучайно точно този брой на списанието е попаднал в ръцете ти. Искрено се надявам, че и на теб ти предстои да вкусиш колко е сладко четенето на Библията за душата на човека, готов да възприема истината с цялото си сърце.

Само се осмели да прочетеш броя, след което (или успоредно с това) да отвориш Библията и твърдо да си поставиш за цел да я четеш. Да, непременно започни четенето с такава твърда решимост, защото врагът на твоята душа години наред е правил всичко възможно да го правиш. А той, дяволът, е съвсем реална духовна личност и ще ти пречи и в бъдеще, освен ако не си наистина силно мотивиран да преодолееш неговите внушения и разнообразни пречки.

Толкова жалко би било, ако разбереш какво си пропуснал чак след края на живота си. Тогава със сигурност ще го прозреш с кристална яснота, но вече ще е късно. Божието Слово говори откровено и за това.

Ето защо не се бави – Библии има навсякъде около теб!

Разбира се, списанието е и за онези, които вече четат Писанието редовно и през ум не им минава да спрат да го правят. На следващите страници има статии и за вас.

И нека всички все по-ясно да прозираме, че Божието Слово е най-яркото проявление на земята на самия Бог-Слово Иисус Христос. А Той има за какво да си говори с всеки от нас, Неговите творения. И то всеки ден…

Благодатно време с новия брой!

Йордан Пеянски

В ГЛАВНОТО – ЕДИНСТВО, ВЪВ ВТОРОСТЕПЕННОТО – СВОБОДА, ВЪВ ВСИЧКО – ЛЮБОВ. Блажени Августин

Главен редактор, дизайн
Йордан Пеянски
Стилистичен редактор
Бойка Юрукова
Превод
Наталия Ужакова

Редакционна колегия
Иван Вълков, Йордан Пеянски, Калина Вълкова, Люба Никифорова, Наталия Ужакова, Зора Русинова
Илюстрации
www.shutterstock.com

www.fsnb.bg

Авторите носят отговорност за своите материали. Мнението на редакцията невинаги съвпада с тяхната позиция. Получените материали не се рецензират и не се връщат. Текстовете на с. 4, 6, 10, 12, 16, 21, 25 и 27 са преведени със съгласието на сп. „Вера и жизнь“.

АКЦЕНТ

ДОСТОВЕРНОСТТА на Свещеното Писание

В Библията се съдържат няколко хиляди пророчества, като почти всички са точни, подробни и конкретни.

Неведнъж ми се е случвало, докато споделям Евангелието и цитирам стихове от Свещеното Писание, моите събеседници да заявяват, че не вярват в достоверността на Библията.

Като анализирах общуването си с десетки хиляди хора, с които съм споделял Благата вест, стигнах до извода, че най-добрият начин да убедиш някого в достоверността на Библията е да дадеш примери за изпълнени библейски пророчества. Такъв подход е добре описан в някои курсове по благовестие.

Понякога хората не осъзнават колко важна е тази особеност на Библията, защото не знаят, че пророчествата напълно отсъстват в писмените източници на други религии, например в писанията на Буда и Конфуций. В Корана има само едно пророчество – пророчеството на Мохамед, че ще се върне в Мека. Разбира се, той изпълнява собственото си пророчество. А в Библията се съдържат няколко хиляди пророчества, като почти всички са точни, подробни и конкретни. Само за Исус Христос в Стария Завет, който е завършен 400 години преди Неговото раждане, са записани повече от триста пророчества. Дори скептиците и атеистите днес не се наемат да твърдят, че Старият Завет е написан след раждането на Христос. А в него много подробно са описани родословието, раждането, служението, страданията, смъртта и възкресението на Исус.

Всички библейски пророчества, за които е настъпило времето да се изпълнят, са се сбъднали точно и навреме. Например пророчествата за Вавилон, който безспорно е бил най-величественият град в онези времена. В него се намирали прочутите висящи градини на Семирамида, смятани днес за едно от седемте чудеса на света.

Във време, когато Вавилон бил столица на света, пророк Йеремия прави поразителни предсказания: „Дебелите вавилонски стени ще бъдат разрушени до основи...“ (Йер. 51:58). Според описанието на Херодот и други древни източници височината на стените била около 65 метра, а дебелината им – около 62 метра. В нито един град по света, през всички времена, не е имало стени, които да достигат дори една трета от размера на вавилонските стени. И въпреки това изследователи и пътешественици от последните столетия свидетелстват, че не са успели да открият никакви следи от стените на Вавилон. А Великата китайска стена, която не се отличава с такава дебелина и здравина, стои и до днес, макар че е по-древна от стените на Вавилон.

В книгата на пророк Йеремия е казано, че от гнева на Господа земята на Вавилон „ще стане необитаема и цяла ще запустее“ (Йер. 50:13). По-нататък Йеремия изрича безпрецедентно пророчество: „... и не ще бъде обитаема довека и населвана от рода в род“ (Йер. 50:39). Много градове в Близкия изток периодично са били разрушавани, но впоследствие отново са възстановявани. Няма никакви видими причини Вавилон да не бъде възстановен. Градът има отлично местоположение както от търговска, така и от военна гледна точка – на река Ефрат, заобиколен от плодородна земя. Днес на мястото на Вавилон е гола пустиня с руини от някогашните величествени дворци, които сякаш отправят предизвикателство към хората: ако искате да опровергаете Писанието, постройте поне малко селище. Но Бог е казал, че там никога няма да живеят хора и че това място ще остане завинаги пусто.

Намерил се обаче човек, който решил да възстанови легендарния Вавилон. Това е Александър Македонски. Той разполагал с всички богатства на света. След като покорил почти целия познат свят, решил да изгради търговски път от Вавилон до Египет, а на мястото на Вавилон да изгради главната столица на своята световна империя. За тази цел събрал 600 хиляди души, но се разболял от треска и след няколко дни починал. А руините на Вавилон стоят и до днес като мълчаливо свидетелство за истинността на Свещеното Писание.

Това е само едно от хилядите пророчества, с които Библията изобилства. Точното им изпълнение е явно доказателство, че авторът на пророчествата е сам Бог, Който е дал на хората Библията като истинно Божие Слово. В книгата на пророк Исая (46:9-10) е записано: „Аз съм Бог и няма друг бог... Аз възвестявам отначало онова, което ще бъде в края, и от старо време онова, което още не е станало“.

Виктор Танцюра

ФАКТИ за Библията

Библията е забележителна не само със своето духовно съдържание, но и във всяко друго отношение. Ето само няколко интригуващи факта:

- Тя е писана в продължение на около 1600 години от над 40 различни автори. Сред тях има царе, рибари, пророци, лекар и дори един бирник. Въпреки този широк диапазон от време и социален статус, текстът запазва поразително тематично единство.

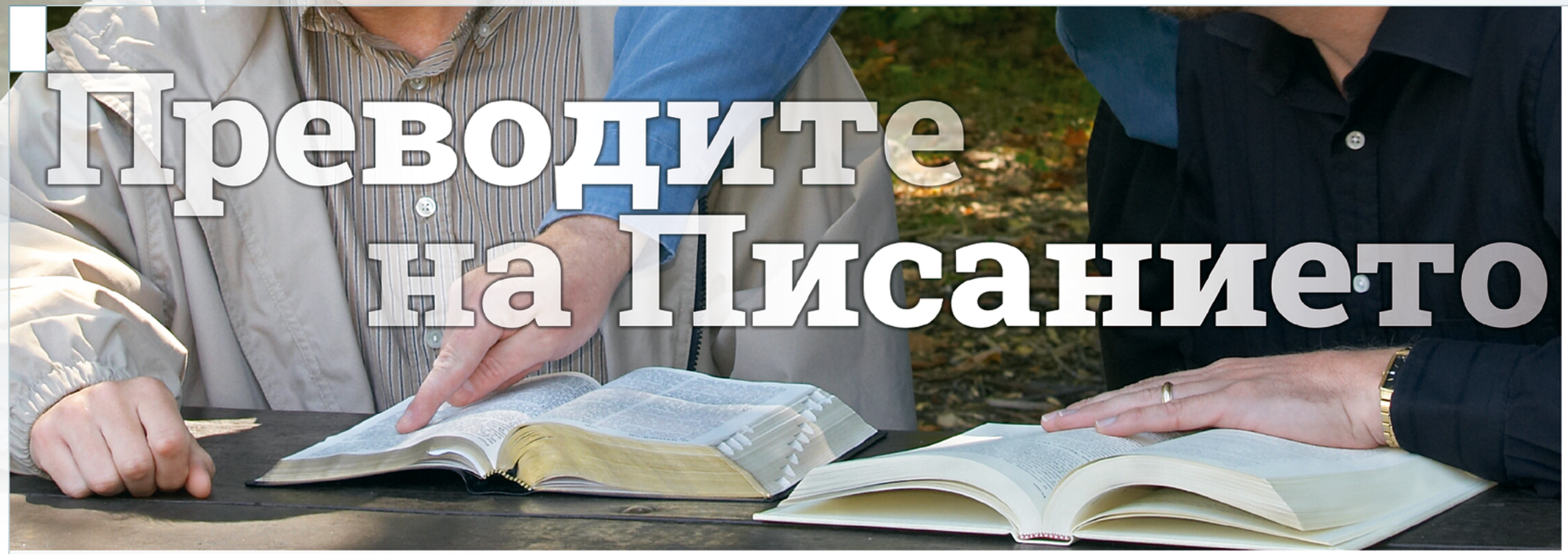
- Макар да я възприемаме като една книга, тя е по-скоро библиотека. Съдържа различни жанрове: исторически летописи, поезия, философски разсъждения, закони, пророчества и лични писма.

- Към момента цялата Библия или части от нея са преведени на над 3600 езика. Няма друго литературно произведение в човешката история, което да се доближава до този мащаб.

- През вековете Библията е била обект на безброй опити за унищожение и забрани. Например френският философ Волтер прогнозира през 18-и век, че до 100 години Библията ще бъде забравена. Иронично, само десетилетия след смъртта му неговата собствена къща е използвана от библейско дружество за разпространение на Писанието.

- Откриването на Ръкописите от Мъртво море през 1947 г. доказва невероятната прецизност на преписвачите. Текстове, датирани отпреди 2000 години, са почти идентични със съвременните версии, което потвърждава надеждността на препредаването през вековете.

SOLA SCRIPTURA

Преводите на Писанието

Необходимостта от превод възниква по времето на Вавилонската кула и съпътства човечеството и до днес във всички аспекти на обществения живот: търговия, политика, култура... От договора от Кадеш през Розетския камък до Нюрнбергския процес преводът играе ключова роля в човешката история. Несъмнено едно от най-забележителните преводачески постижения остава Божието Слово – Библията, най-превежданата и най-издаваната книга на всички времена.

ДРЕВНОСТ

Християните от I век наричат Библия гръцкия превод на Стария Завет – Септуагинта, направен през III в. пр.Хр. в Александрия. Новият Завет е написан на гръцки, но още през II век се появяват множество преводи на латински език – официалния език на Римската империя. Това поражда необходимостта от единен текст за църквата. Затова през IV век папа Дамас възлага на своя секретар Йероним да редактира латинските преводи. Векове по-късно от неговия латински превод – т.нар. Вулгата, са направени множество други преводи на основните европейски езици. Днес Вулгата е официалният текст на Библията в Римокатолическата църква.

След покръстването на император Константин (312 г.) християнството се разпространява стремително и скоро възниква необходимост от нови преводи. Готите получават почти пълен превод на Библията на своя език. За целта епископ Улфила създава готската писменост, базирана на гръцката азбука с добавени латински и рунически знаци. Преводът е създаден в Никополис ад Иструм, в земите на днешна България – вероятно родното място на готския епископ. Библията на Улфила е един от малкото писмени паметници на готски език и е най-старият писмен документ на някой от германските езици. По-голямата част от текста на този превод се е съхранила в ръкописи, макар че самият език отдавна е излязъл от употреба.

ПЪРВО БЪЛГАРСКО ЦАРСТВО

През IX век Библията е преведена на старославянски език, какъвто се говорел в България, Моравия и Сърбия. В „Пространното житие на св. Константин Философ“ е описана срещата на Кирил и Методий с византийския император Михаил III, на която василевсът възлага на двамата братя задачата да просвещават моравските славяни.

Св. Кирил създава „глаголицата“ – славянската азбука, и превежда на старославянски език Новия Завет и част от Стария Завет. Според специалистите, сравнявали оригинала и превода, той следва строго гръцкия текст и го предава точно, спазвайки традиционния подход при превода на свещени текстове (според Йероним дори „редът на думите е тайнство“ , което трябва да бъде запазено).

В Моравия Кирил и Методий донасят със себе си превод на Евангелието от Матей, сборник с текстове от четирите евангелия, Деяния на апостолите и Псалтир. Старославянският обаче не е въведен като богослужебен език във Великоморавия поради съпротивата на последователите на триезичната догма. Кирил защитава правото на всеки народ да слави Бога на своя език. В диспут с тях той развива Христовите думи, записани в Мат. 5:46: „Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите и дава дъжд на праведните и на неправедните“ – „Не пада ли от Бога дъжд еднакво за всички? Също и слънцето не грее ли на всички? Не дишаме ли всички еднакво въздух? Как вие не се срамувате, като определяте само три езика, а искате всички други племена и народи да бъдат слепи и глухи? Кажете ми: дали смятате Бога за безсилен, та да не може да даде това, или Го смятате за завистлив, та не иска?".

За значимостта на тази борба доц. Николай Гочев пише в своята „Историософия“, че делото на Кирил и Методий не само утвърждава славянския език като равен на останалите свещени езици, но и създава нов християнски свят – славяноезичния.„Но какво е това, което са направили светите братя и което се оказало така важно, че благодарение на него се появил цял народ (а после и други)? Нали са опитвали, като представители на християнска църква и държава, да разгласяват сред народите Божието слово? Освен това те са защитили славянския език като равен на първите и най-влиятелни християнски езици... „България“ – това е християнство, писмен богослужебен славянски език, общност и равенство на народите и езиците в Христовата църква.“

Неуспешната мисия в Моравия е важна част от събитийната верига. Методий се връща към превода. За осем месеца успява да преведе заедно с учениците си почти пълния текст на Библията по Лукиановата рецензия (византийския опит да се създаде стандартизиран текст под редакцията на антиохийския презвитер Лукиан).

Последователите им (смята се, че са обучили около 2000 свещеници и дякони) са преследвани, продавани в робство, хвърляни в затвора, изтезавани и в крайна сметка прогонени. Повечето от тях намират убежище в спешно нуждаещата се от мисионери България. С пристигането им в Плиска и с владетелската прозорливост на княз Борис и цар Симеон зората на мъдростта изгрява над България. Климент е изпратен в Македония – тогава част от Българското царство, в която Борис иска да засили властта си чрез евангелизиране на населението на славянски език. Наум остава в Плиска. Така възникват два духовни центъра: североизточен, в Плиска (преместен по-късно в Преслав, когато през 893 г. този град става столица) и югозападен, в Охридско. Именно в България делото на Константин-Кирил и Методий е продължено и развито и това е огромният принос на Първото българско царство към славянска Европа.

Преводаческата програма на славянските просветители включва най-важните богослужебни книги и старозаветния корпус. Преводаческата им дейност се отличава с наследеното от античността дословно спазване на каноничния свещен текст. Главната цел на преводите е да допринасят за разпространение на християнството, затова текстовете трябвало да бъдат ясни, разбираеми и достъпни за народа.

Това съвсем не означава, че този превод на Библията получава широко разпространение сред народа – ръкописите са много скъпи. Библията нерядко е преписвана безплатно, като преписвачите посвещават труда си на Господа, но тези преписи са ползвани по време на богослуженията, а в частен порядък можели да ги изучават само свещенослужителите.

След оттеглянето на Борис I от управлението на държавата Симеон поставя началото на книжовната култура по българските земи. Всички извори представят Симеон като ценител на книгите и културата. От достигналите до нас посвещения и похвални слова е видно, че в Преслав литературната и преводаческата дейност е организирана, покровителствана и подпомагана от самия владетел, както било в Багдад – най-големия по това време център за продукция на преводи и обучение на преводачи.

Симеон осигурява добри условия за работа, участва в подбора на текстовете, които да се превеждат, поръчва преводи и преписи. В Западна Европа подобни книжовни школи възникват няколко века по-късно, например школата в Толедо (през XII в.) под ръководството на църквата и тази в Севиля (през XIII в.) и в ренесансова Франция.

Черноризец Храбър е част от така наречения Симеонов кръг. Той е сред най-добрите писатели полемисти през тази епоха. Продължава да се противопоставя на разпространената все още триезична ерес и защитава славянския език. В своето произведение „За буквите“ с помощта на многобройни доводи и факти Черноризец Храбър доказва не просто правото на славяните да израстват духовно чрез своя роден език, а и благоволението на Бога към тяхното дръзновение да общуват с Него разбираемо, достъпно и разумно чрез своята азбука и писменост. Според него Кирил и Методий са водени от Бога и благословени от Него с мъдрост и знания, а разумът и писмеността са Божий дар, неизменно свързан с Неговото спасително дело сред човешкия род.

По време на царуването на Симеон – Златния век на българската култура, Велики Преслав се утвърждава като голям духовен център и културно средище със значително влияние. През 1019 г. обаче на България е нанесен фатален удар и е сложен край на църковната ѝ независимост. След четиридесет години на войни между Българското царство и Византия побеждава император Василий. Българската църковна неза-

висимост е унищожена, духовенството постепенно е елинизирано, а културният живот замира. Византийското владичество грубо прекъсва разцвета, започнал през девети век.

ВТОРО БЪЛГАРСКО ЦАРСТВО

Едва през четиринадесети век българската литература достига нови, макар и не толкова високи върхове в своето развитие. Интересно е да отбележим, че докато в предишните векове преводачите посочват в предисловията си, че превеждат на славянски език („нашия славянски език"), след византийското владичество в повечето съчинения се говори за български език („нашия български език"). Любопитно е, че същото явление се наблюдава и във Франция – приблизително по същото време френските преводачи заявяват, че превеждат не на романски, а на френски.

През XIV в. по време на царуването на Иван Александър е направена редакция на библейските текстове. Патриарх Евтимий има изключителна заслуга за този нов духовен подем и за обхвата на извършеното писмовно дело. Редакцията включва поправяне на преписваческите грешки, синхронизиране с новата езикова норма, изясняване на определени трудни за разбиране места и пр. Наблюдава се търсене на пряка приемственост с литературата на Златния век, завръщане към известна буквалност, стремеж към точност и възможно най-голяма вярност към оригинала, по-специално по отношение на гръцкия словоред и синтаксис. За съжаление, този подем не трае дълго и е прекъснат с падането на България под османско иго.

По това време в Англия с изучаването на Библията се заема оксфордският богослов Джон Уиклиф. Той стига до убеждението, че тази Книга трябва да стане достъпна за всеки човек, и съдейства за нейния превод на английски език. Неговите последователи превеждат текста на Вулгата дословно, като оставят без промени дори латинския словоред, който е напълно несвойствен за английския език. Към 1395 г. Джон Първи редактира този превод, като значително подобрява и изчиства неговия език.

Подобно движение възниква и в Чехия под влияние на ректора на Пражкия университет Ян Хус. През 1415 г. Хус е изгорен на клада. След неговата смърт учениците му превеждат Новия Завет на чешки език и го отпечатват през 1475 г.

Изобретяването на книгопечатането от Йохан Гутенберг около 1450 г. поставя началото на нова епоха. Първата отпечатана книга е латинската Библия (1456 г.).

Векове наред преводите на Библията са правени от латински ръкописи. Но с развитието на науките в епохата на Ренесанса започва изучаването на оригиналните езици и текстове на Писанието. През 1516 г. холандският учен Еразъм Ротердамски издава първия печатен Нов Завет на гръцки език. За разлика от много свои съвременници той активно защитава идеята Библията да бъде превеждана на живи, говорими езици.

Приблизително по същото време в Германия Мартин Лутер извършва истински подвиг, като сам превежда Библията на немски език, ползвайки староеврейския текст на Стария Завет и издадения от Еразъм Ротердамски гръцки текст на Новия Завет. Дори и днес Библията в превод на Лутер е най-популярната от всички немски Библии.

ТРЕТАТА БЪЛГАРСКА ДЪРЖАВА

Инициативата за превод на Библията на разбираем български език се заражда в началото на 20-те години на XIX в. По препоръка на гръцкия митрополит Иларион Критски, Бенджамин Баркър от Лондонското библейско дружество възлага превода на Новия завет от гръцки език на Неофит Рилски.

Работата напредва бързо. До края на 1835 г. са преведени Евангелията, а през април 1836 г. – и Деяния на апостолите. През май същата година Неофит Рилски завършва половината от Новия Завет, но среща неодобрението на Цариградската патриаршия, която нарежда отпечатаните издания да бъдат унищожени. Малко след това кореспонденцията между Неофит и Баркър прекъсва за близо две години, но българският книжовник не изоставя преводаческата си работа. Когато връзката е възстановена, трудът е почти завършен и през април 1838 г. той изпраща готовия превод в Смирна за печат.

През лятото на 1840 г. излиза от печат българското издание на Новия Завет. Реакцията на Цариградската патриаршия не закъснява – до митрополитите в българските епархии е изпратено разпореждане всички екземпляри да бъдат събрани и унищожени. Това предизвиква силно обществено недоволство.

Въпреки многобройните пречки този превод има огромно национално значение – българите нямат политическа и църковна независимост, но чрез него в богослужението се въвежда българският език. Извън църквите преводът се ползва в училищата и така допринася за развитието на книжовния български език.

Преди Неофит Рилски опити за превод правят Теодосий Бистрицки и Петър Сапунов, но техните трудове не получават широко разпространение. Евангелието от Матей на Бистрицки е отпечатано през 1823 г., но е унищожено, а трудът на Сапунков, издаден през 1828 г., не получава обществено признание заради множество грешки и неточности.

Към средата на XIX в. основателят на българската журналистика и редактор на първото българско списание „Любословие" Константин Фотинов работи върху превода на Стария Завет. Първоначално са подготвени и издадени Псалмите (1855 г.), последвани от Притчи, Еклисиаст и Петокнижието.

Помощта на чуждестранни мисионери този път идва в лицето на лингвиста д-р Илайъс Ригс и е многостранна: техническа, финансова и редакторска. Неговата оценка за труда на Фотинов е много висока – преводът е верен, точен и последователен, като е спазено условието да бъде съгласуван в стилистично отношение с Неофитовия превод на Новия Завет.

През ноември 1858 г. работата е прекъсната поради внезапната смърт на Фотинов. Тогава се включват сътрудниците на д-р Ригс: д-р Албърт Лонг, Христодул Костович и Петко Р. Славейков. В работата си по библейския текст Славейков налага източнобългарския говор и така се слага край на споровете кой говор да бъде в основата на книжовния ни език. Така Светото Писание на два пъти изиграва ключова роля за оформянето на нашия книжовен език.

През 1871 г. преводът е завършен и първата Библия на новобългарски език е отпечатана в Цариград с помощта на Британското и чуждестранно библейско дружество. И днес, 150 години по-късно, този превод, известен като Славейковата или Цариградската Библия, продължава да се ползва от вярващите в България, което е още едно потвърждение за високото качество на превода.

През 1923 г. България вече е свободна от 45 години и в Придворната печатница в София е отпечатано първото ревизирано издание на Библията, а през 1940 г. излиза нова, главно стилистична редакция. Именно този текст постепенно се утвърждава като основа за повечето съвременни български преводи.

Потребността от ново, авторитетно издание на Библията на съвременен български език, което да служи на Българската православна църква, става все по-очевидна. През 1900 г. Светият Синод определя осемчленна комисия под ръководството на митрополит Климент за подготовката на нов превод от руския Синодален текст. Крайният срок е май 1903 г., но работата продължава повече от двадесет години и през декември 1925 г. е издадена българската Синодална Библия. Тя включва и неканоничните книги, взети от Септуагинта – гръцкия превод на Стария Завет.

СЪВРЕМИЕ

Историята на превода на Библията продължава и днес. След Втората световна война в делото на библейския превод настъпват огромни промени. Обществото на преводачите на Библията „Уиклиф" и Обединените библейски общества започват мащабни програми за превод на Библията на различни езици. Днес повече от три хиляди мисионери участват в осъществяването на внимателно разработена програма за превод на Библията на приблизително 700 езика. Въпреки това все още има езици, предимно на малки народности, без приемлив текст на Библията. Освен това, тъй като езиците се намират в непрекъснат процес на изменение, специалистите смятат, че преводите трябва редовно да бъдат обновявани – не по-рядко от веднъж на тридесет години.

Затова сформиран от фондация „Светлина на Балканите" интердисциплинарен екип от седем души – теолози, класически филолози и културолог, извършва внимателен и систематичен труд за превод на Новия Завет, насочен преди всичко към вярност с гръцкия оригинал. Най-значимите промени засягат уточняване на смисъла на отделни думи и изрази и по-точното им предаване в съответствие с контекста; замяна на архаични или неясни изрази със съвременни, стремеж към единен стил, достъпен за читателя, но без компромис с богословската точност. За две години и половина бяха завършени и отпечатани четирите Евангелия и работата продължава, докато не бъде преведен целият Нов Завет.

Почти целият редакторски екип на списание „Прозорец" участва активно в работата по това издание, продължавайки делото на поколения преводачи, като главната цел остава непроменена – всеки човек да може да чете Божието Слово на ясен и разбираем за него език.

Габриел Стойчев

Чудесният баща

„А след като той разпиля всичко, настана голям глад в онази страна, и той изпадна в нужда; и отиде, та се пристави у един от жителите на онази страна, а той го прати по земите си да пасе свине; и той бе петимен да напълни корема си с рожкови, които свинете ядяха, но никой не му даваше. А като дойде на себе си, каза: колко наемници при баща ми имат в изобилие хляб, пък аз умирам от глад! Ще стана и ще отида при баща си и ще му кажа: татко, съгреших против небето и пред тебе“ *(Лука 15:14-18).*

Тъжен завършек на скитанията на младия човек.

Когато изхарчи всичко, в онази страна настана голям глад и той започна да изпитва нужда. Всяко „когато“ има своето „тогава“. Преминаването от едното наречие към другото е само въпрос на време. Така стана и в този случай. Скоро прахосникът се оказа без пари. Пълната свобода да разпилява се превърна за него в пълна чаша с лишения.

Глупецът не знае мяра в харченето на пари, а дяволските удоволствия струват много скъпо.

Скоро приятелите го напуснаха.

Знаете ли, че светските приятели често са като вампири, като пиявици? Те са с вас, докато има какво да изсмучат, но щом ви сполети нещастие, бягат от вас като плъхове от потъващ кораб.

И ето че най-после джобът му е празен. Той е сам. Започва да изпитва нужда. Камилите, овцете и целият му добитък са пропилени, красивите дрехи – също. Заложил е и последната си скъпоценност и ето, само дни по-късно отново е гладен. Единственото, което му остава, е да си потърси работа. Безцелно броди по улиците на града, когато погледът му се спира върху обява: „Търси се свинар“. И какво става? Повествованието ни казва, че той „се пристави у един от жителите на онази страна, а той го прати на полето да пасе свине“.

Думата „се пристави“ показва, че е станал част от онова семейство. Колко тъжен край след толкова благоприятно начало! Да се превърне накрая в свинар и едновременно с това – в слуга на дявола! Той, който би могъл да живее в дома на добрия и богат баща, трябва да се задоволи с компанията на нечисти животни! Не беше ли напуснал дома си, за да върви по собствените си пътища? Не мечтаеше ли за свобода? Как тогава се превърна в роб? Ето, това е пътят на своеволието!

Млади хора, ако отхвърляте пътя на Господа, за да вървите по свой собствен път, знайте, че няма да го постигнете, защото има само два пътя, по които човек може да върви в живота: пътят на Господ и пътят на дявола. Когато отхвърляте първия, в същия миг избирате втория. Друго положение няма. Ако не искате просто да повярвате в това, а желаете да го изпитате на собствения си гръб, моля ви, спрете навреме! Не си играйте с огъня! Не чакайте животът ви да изгори и да занесете на Господ жалките му останки, умолявайки Го да ви спаси. Разбира се, Той и тогава ще ви приеме, ако се обърнете към Него, но ви умолявам – отдайте Му младостта си и най-силните си години, започнете да Му служите още сега!

Замислете се какво е трябвало да преживее своеволният юноша, за да се върне най-после при баща си. Въображението ми рисува края на неговите скитания и аз се ужасявам. Ето го в разбитата черупка на своето краткотрайно щастие: в дрипи, с угаснали очи, хлътнали бузи и пресъхнали устни. Той седи,слуша грухтенето на свинете, които ядат рожкови, и им завижда. Каква трагедия! Какво падение!

„И той се радваше – казва се – да напълни корема си с рожковите, които ядяха свинете, но никой не му даваше.“ За него започна да изглежда като щастие да получи свинска храна! Как да го постигне? Та рожковите, които ядат свинете, са толкова мръсни и отвратителни. Но ето, той вижда няколко шушулки, останали още по клоните на дървото. Качва се на самия връх и силно раздрусва клоните. Две-три шушулки падат на земята. Той впива жадно поглед в тях и бърза да слезе, за да ги вдигне, но преди да успее, свинете се нахвърлят върху тях и ги изяждат. Той повтаря опита още и още и накрая, изтощен от безплодните усилия, самотен и жалък, сяда до ненаситните свине, закрива лицето си с ръце и с болка и тъга в сърцето започва да мисли.

Чуйте ме! Нещастието на онези, които блуждаят по пътищата на греха, е, че те не мислят. Някои ще ви кажат, че християнството е само за слабоумни. Не вярвайте на това. Точно обратното – ако има някаква причина, поради която съществуват скептици и невярващи, тя е главно в това, че те не искат да мислят сериозно. Най-добрите мислители винаги са били вярващи.

Промяната в поведението на блудния син започна, когато той започна да мисли. За какво мислеше? Мислеше за своето минало и настояще. Убеден съм, че е мислил и за бъдещето. Мислеше за свободата, за здравето, за добрия живот и доброто име, които беше изгубил. Какъв контраст е видял между това, което е бил, и това, в което се е превърнал!

Кой би могъл да повярва сега, че той произлиза от богато и благородно семейство?

Може би неведнъж за него се изказваха най-ужасни мнения. Може би често, когато някой минаваше покрай него, казваше на друг приблизително следното:

– Виждаш ли този глупак, който пасе свинете? Със сигурност е тъпа и безмозъчна личност. Обзалагам се, че идва от бедняшките квартали на стария Йерусалим.

А какво би станало, ако в такъв момент младежът се беше изправил и гордо беше заявил:

– Грешите! Баща ми има повече пари от вас. Той е най-богатият човек в Капернаум.

Мислите ли, че някой би му повярвал?

Но едно нещо младежът все още не беше изгубил – любовта на баща си. Макар да се беше отделил от родния дом, баща му продължаваше да го обича. И когато юношата „дойде на себе си“, той осъзна това. Дотогава беше в нещо като умопомрачение, нормите и правилата на здравия разум му бяха чужди, той мислеше по друг начин. А сега прахосникът започна да вижда, че е постъпил глупаво. Пред него изплуваха празнотата на греховния живот и целият ужас на направената крачка. Греховните удоволствия вече бяха изгубили своята привлекателност за него.

Така става винаги с всеки, който попада в тези мрежи. Попитайте хора, които някога са пили от греховната чаша, дали са мислели тогава, че на дъното й има толкова горчива утайка, както сега ясно се вижда в живота им?

Татко! Татко! Но защо не помисли за него по-рано? Колко лошо постъпи с него! Опозори името му, разруши щастието му, надсмя се над всичко, което е постигнал. Съзнанието за огромна вина и грях прониза душата му и го накара да потрепери. Усещайки Божия поглед върху себе си, обграден само от свине, той зарида…

Сега всичко му говореше: Върни се у дома!

Проблясъците на съвестта и мъчителният глад му казваха: Върни се у дома!

Дрипите и цялата му просяшка външност му говореха: Върни се у дома!

Дори свинете, мляскайки и грухтейки, като че ли му казваха: Върни се у дома!

Само два пътя стояха пред него сега: или да умре от глад, или да се върне у дома.

Върни се у дома!

Разумът го подканяше, съвестта го зовеше, страданието и гладът го тласкаха. И макар неизвестността да го плашеше, надеждата го вдъхновяваше. Оставаше само да вземе решение. И решението го придвижи напред.

Ние имаме свободна воля. Дадена ни е власт да изберем лошото или доброто, пътя на дявола или пътя на Небесния Отец. Когато в този избор застанем на страната на доброто, Бог идва да ни посрещне. Никой и нищо не може да ни лиши от това право.

Ще стана и ще отида при баща си! – реши младежът.

И повествованието ни казва, че той „стана и отиде при баща си“. Изостави стадото свине. „Жителят на онази страна“ отново трябваше да си търси пастир за свинете. А младежът тръгна към дома.

И чудният баща прости на сина си и го прие в своя дом.

Неизвестен автор

Моето покаяние

Това се случи през 1524 година. Бях на 28 години, когато започнах служението си като свещеник в селото на баща ми Пингюм, във Фризия, Нидерландия.

Освен мен имаше още двама млади мъже на моята възраст, които изпълняваха същото служение. Единият от тях беше моят пастор и имаше някакво образование, а другият беше мой подчинен. Те бяха донякъде запознати с Библията, но аз никога през живота си не бях я вземал в ръце. Страхувах се, че четенето ѝ може да ме въведе в заблуда.

Можете ли да си представите! Цели две години служих в църквата, без да имам понятие за Божието Слово!

Още след първата година, докато по време на литургия раздавах хляба и виното, понякога ми минаваше мисълта, че това не е тялото и кръвта на Христос. Понякога ми се струваше, че хлябът и виното ми се поднасят от дявола, за да ме отклонят от вярата. Понякога се каех, дори плачех, но не можех по никакъв начин да се освободя от тази мисъл.

Накрая реших сериозно да изуча Новия Завет и много скоро забелязах, че сме били заблудени.

Благодарение на милостта и просветлението от Господа с всеки изминал ден все повече опознавах истината и скоро мнозина започнаха да виждат в мен евангелски проповедник. Всеки искаше да общува с мен. Светът ме обичаше и аз обичах света. Хората смятаха, че проповядвам Божието Слово и че съм добър човек.

Един ден чух, че един богобоязлив човек на име Сайк Снайдер е обвинен в това, че се е кръстил повторно, вече като възрастен. Звучеше необичайно, че кръщението може да се повтаря. Отново се заех с Библията, но не намерих никакво потвърждение за кръщението на деца.

Когато разбрах това, неведнъж разговарях с моя пастор, докато той се съгласи с мен. Не можех напълно да се доверя на собствения си разум, затова започнах да търся съвет в книги на различни автори. Те твърдяха, че кръщението на деца измива наследствения грях. Сравнявайки това учение с учението на Библията, отново стигнах до извода, че то противоречи на Божието Слово.

Обърнах се към Лутер. Лутер ми обясни, че децата трябва да се кръщават въз основа на тяхната вяра. Но и това не се потвърждаваше от Свещеното Писание. Опитах се да получа помощ и от Букер. Този служител на църквата поддържаше мнението, че децата трябва да се кръщават, за да могат възрастните да ги приемат насериозно и да ги наставляват в Господния път. Но и за това нищо не беше казано в Библията.

Като видях, че мненията на авторите се различават и че всеки следва своето разбиране за това тайнство, вече не се съмнявах, че кръщението на деца е неправилно.

Скоро се върнах в селото, в което бях роден и израснал. Търсех слава и почести. Въпреки че вече бях научил много от Свещеното Писание, не живеех според тези познания, а се отдавах на греховен живот и не принасях плод. Бях млад и не търсех нищо друго освен изгода, спокойствие, величие, име и слава. Животът ми с нищо не се отличаваше от живота на който и да е друг човек.

След като прекарах около година на това място, чух, че мнозина вече са приели кръщение, но кои са те, откъде са, кой е започнал да кръщава възрастни хора и къде се намират – не знам и до днес. Дори не съм ги виждал.

Скоро се появи учение от Мюнстер, в чиито мрежи попаднаха много благочестиви души от нашето село. Душата ми страдаше. Виждах, че хората искрено вярват в новото учение и разбирах, че то е лъжливо. В проповедите си се стараех, доколкото мога, да им помогна, да им отворя очите.

Бедни, заблудени овце, останали без пастир, измамени от безбожното учение на Мюнстер, претърпели насилие и убийства въпреки учението на Христос и Светия Дух, взеха меч в ръка – меча, който Иисус Христос заповяда на Петър да прибере в ножницата.

Душата ми не намираше покой. Молех Господа да ми даде ново сърце, по Своята милост да очисти чрез кръвта на Иисус Христос моя грешен живот, да ми даде мъдрост, смелост и дръзновение да проповядвам Неговото име, Неговото слово и Неговата истина, без да допускам никаква лъжа. Започнах от амвона да проповядвам покаяние, наставлявах вярващите по тесния път, обявих истинска война на греха, безбожието, идолопоклонството и формализма в богослуженията. В същото време провеждах богослужения и тайнствата на разчупване на хляба и кръщение – в духа на Свещеното Писание.

След девет месеца великият и милостив Господ протегна ръката Си към мен, дари ми отцовския Дух и сила, за да мога под кръста на моя Иисус Христос да сложа своето име, чест, слава, месите си, кръщението на деца и пълния със суета живот. Слава на Него вовеки за това!

Около година по-късно при мен дойдоха няколко души с молба да се грижа за хора като тях. Те разбираха Свещеното Писание така, както го разбирах и аз, бяха се отделили от греховния свят и бяха отдали живота си на Този, Който умря на кръста за тях.

Когато чух тяхната молба, се изплаших – в света цареше страх и отчаяние. От една страна, осъзнавах собственото си незнание, природна слабост, виждах безграничното зло, тиранията, мощните секти, изобретателността на злите духове и разбирах колко тежък ще бъде кръстът, който трябва да нося, поемайки отговорността да водя хората към Христос. От друга страна, виждах гладните, нуждаещи се и лишени Божи деца, които бродят в този свят като овце, оставени без добър пастир.

След дълъг разговор помолих братята да се молят за това дело. Ако това беше волята на Господа, исках да Го моля да ми даде такова сърце и душа, че да мога да кажа като апостол Павел: „Горко ми, ако не проповядвам Евангелието!“.

Така ме поведе Господ. Мен, големия грешник, Господ освети, дари ми покаяние, изведе ме от вавилонски плен, доведе ме в Ерусалим и ме призова за това нелесно служение.

Благодарен съм на моя Господ, че ми даде желание да се освободя от злото и да творя добро. С радост искам да помогна на целия свят да се освободи от оковите на злото, за да намери радост в Иисус. Искам да се боя от Бога, да Го обичам с цялото си сърце и да Му служа. Искам да бъда истински християнин.

Мено Симонс

Менонитите са християнско движение, възникнало през XVI век като част от Радикалната реформация (анабаптизъм). Носят името на Мено Симонс, който систематизира учението им. Основните им принципи включват кръщение по вяра, пълно отделяне на църквата от държавата и стриктен пацифизъм (отказ от носене на оръжие).

За тях вярата е съзнателен избор, изразен чрез практическо следване на Христос и живот в тесни, подкрепящи се общности. Макар някои групи да избягват съвременните технологии, повечето менонити днес са интегрирани в обществото, запазвайки фокуса върху мира, социалната справедливост и библейския авторитет.

За всички времена

Един млад човек дойде при мен в църквата и сподели съмненията си относно уникалността на Библията, за която се проповядва от амвона. Макар и израснал в християнско семейство, той беше загубил вярата си в истинността на Библията. За него тя беше просто една от многото древни книги – като „Илиада“ и „Одисея“ на Омир, „Диалози“ на Платон или „Епос за Гилгамеш“, които можем да видим по рафтовете на книжарниците.

Напоследък все по-често можем да чуем подобни възражения срещу истинността на Свещеното Писание. Все по-често ни задават въпроси като: Можем ли да се доверим на Библията? Дали тя е достатъчен и авторитетен източник на духовна и историческа информация? Библията наистина ли е истинното Божие Слово?

Либералното богословие на нашето време поставя под съмнение достатъчността, актуалността и авторитета на Библията както по исторически въпроси, така и по въпросите на вярата. То предлага някои библейски истини да бъдат преосмислени и да им се придаде различно значение.

Днес либералното богословие намира израз в така нареченото „евтино благовестие“ или „евтина благодат“, която не изисква истинско покаяние за греховете и пълно освобождение от тях. Евтината благодат е проповед, която ласкае слуха, успокоява и отпуска човека, вместо да го изправи пред радикалния избор да се покае и да изповяда греховете си пред Бога.

В наши дни либералното богословие се проявява и чрез „евангелието на просперитета“, според което материалното благополучие е доказателство за истинността на вярата на даден човек. Такава проповед открито насърчава поклонението на мамона, срещу което Иисус Христос предупреждава, като казва: „Не можете да служите на Бога и на мамона“ (Мт. 6:24).

Как църквата може да отговори на подобни нападки? Какво може да противопостави на тези тенденции?

Преди всичко трябва да разбираме каква е природата и какъв е авторитетът на Библията. Библията е най-древната книга, която се чете непрекъснато през последните две хиляди години. Освен това през последните столетия тя е била прочетена от най-голям брой хора на земята. Библията е оставила дълбок отпечатък върху цялата човешка история, върху литературата, философията и изкуството.

Библията представлява цяла библиотека, тоест съвкупност от книги, написани в различни литературни жанрове, но въпреки това разнообразие всички книги на Библията се намират в пълно единство и хармония, сякаш са написани от един и същ автор. Затова Библията не е просто книга на религиозни теми или разказ за исторически събития от миналото. Тя има божествен произход. Зад множеството човешки автори и разнообразието от литературни жанрове стои един Автор – самият Бог.

Църквата вярва в боговдъхновеността на Библията и учението за боговдъхновеността на Свещеното Писание е едно от най-важните й вероучителни основания.

Защо е важно да вярваме в боговдъхновеността на Библията?

Защо за Църквата е толкова важна вярата в боговдъхновеността на Свещеното Писание?

Вярата в боговдъхновеността на Писанието е въпрос на авторитет и доверие към Бога. Още от самото начало на човешката история дяволът поставя тази вяра под съмнение, като казва: „Истина ли каза Бог?“ (Бит. 3:1).

Ако в основата на Писанието не стои Божият авторитет и власт, тогава Библията не би могла да претендира за статут на обективна истина и за стандарт, според който можем да изграждаме живота на съвременното общество и неговия морален облик.

Апостол Петър заявява, че авторите на старозаветните пророчества са били под особеното вдъхновение на Светия Дух: „Защото никога по човешка воля не е изречено пророчество, но от Дух Светий просветявани са говорили светите Божии човеци“ (II Петр. 1:21).

Следователно зад това откровение и последващото запазване на тези пророчества в писмена форма стои Божият авторитет и ръководството на Светия Дух.

По подобен начин говори за Свещеното Писание и апостол Павел: „Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, изобличаване, изправяне и назидаване в правдата“ (II Тим. 3:16).

Павел посочва божествения произход на Свещеното Писание, използвайки гръцката дума θεόπνευστος, която означава „боговдъхновен“. Той разпознава зад Библията Божия авторитет. Бог не би могъл да даде на Своя народ книга, на която народът Му да не може да се довери. За Павел Божието „дихание“ е източникът за възникването, предаването и съхраняването на Свещеното Писание.

Под боговдъхновеност на Свещеното Писание Църквата разбира свръхестественото влияние на Светия Дух върху неговите автори, което е превърнало техните писания в точно записано Божие откровение. Например, във Второзаконие 18:18 Бог казва на Моисей: „... ще вложа думите Си в устата Му, и Той ще им говори всичко, що Му Аз заповядам“.

Именно така се разбира боговдъхновеността на Писанието – като предаване на Божието откровение чрез библейските автори. Написаното от тях действително е Божие Слово.

Това обаче не означава, че са били заличени личните качества на авторите или особеностите на техния стил. Именно затова съществуват различия между книгите на Свещеното Писание, особено в начина на изложение и езика, което несъмнено свидетелства за индивидуалните литературни способности на техните автори. Всяка книга на Библията е възникнала при особени обстоятелства в живота на Божия народ и вследствие на специално Божие откровение към нейния автор. Бог е подготвял всеки от тях специфично и им е откривал Своята воля по уникален начин.

Следователно боговдъхновеността представлява особено водителство на Светия Дух, което гарантира истинността, достатъчността и надеждността на предаваното Божие откровение. Затова всичко, което Библията заявява за себе си, за човека, за Бога, за живота, за смъртта, за истината, за историята и науката, е истинно и достойно за внимание.

Вярата в боговдъхновеността на Писанието предпазва човека от съмненията и заблудите на съвременната постмодерна философия.

Какви методи използва врагът на човешките души в опита си да разруши тази вяра?

Първо, като придава на Свещеното Писание статут на обикновена религиозна книга – една от многото. В наши дни все по-често се чуват твърдения, че Библията не се различава по нищо от други религиозни книги като Корана, Бхагавад гита или Дао Дъ Дзин. По този начин от Свещеното Писание се отнема неговата уникалност и божествен произход.

Често Библията се представя като обикновен сборник с древен фолклор, който няма нищо общо с каквото и да било Божие откровение. Не е изненадващо, че към Библията вече не се подхожда с почит и тя не се признава като божествен авторитет. Някои дори смятат, че Библията е заимствала повечето от своите истини от други религии.

Например разказът за потопа се среща и във вавилонските епоси като „Епос за Гилгамеш“ и „Енума елиш“, а библейският Моисей е представян като двойник на сирийския Мизес. Подобна реторика завладява сърцата не само на невярващите, но и на неутвърдените християни.

Второ, постмодернистичният и релативистичен светоглед на съвременното общество се стреми да отнеме от Библията правото на абсолютна истина и авторитет. Постмодернизмът

отхвърля всяка обективна или абсолютна истина, особено в областта на духовността и религията.

В светските университети младите хора са учени, че истината винаги е субективна. Ако ти вярваш в нещо, това е твоята лична истина. Никой не трябва да убеждава другия в своята истина. Никой не може да твърди, че неговата вяра или религия е истинна. Такива постмодернистични възгледи объркват и смесват личното мнение на човека с обективната и абсолютна истина. Те подкопават авторитета на Свещеното Писание. Според този подход Библията вече не е абсолютна истина и няма авторитета, който да формира мисленето на съвременното общество.

Трето, набиращото все по-голяма сила движение на агностицизма се стреми да внесе в неутвърдените сърца дух на съмнение и скептицизъм относно историчността и актуалността на Свещеното Писание.

Днес много хора изразяват съмнения относно достоверността на историческите събития и разкази, описани в Библията. Много християни в САЩ са претърпели корабокрушение на вярата след прочитането на книги от автори като Джон Доминик Кросан, Маркус Борг и Барт Ерман.

Тези либерални богослови са вложили в много сърца дух на съмнение и противоречие, въпреки постиженията на съвременната библейска археология, която потвърждава историческата достоверност на библейското повествование. Без съмнение съвременното общество по-скоро е склонно да приема необоснованите твърдения на агностиците, отколкото да се доверява на археологическите открития.

Как да различим сред множеството проповедници в интернет кого можем да слушаме и кого – не?

Не всеки, който излиза на амвона с Библия в ръка, заслужава доверие. Църквата на Иисус Христос днес стои пред същия проблем, пред какъвто е била изправена и ранната църква.

Ранното християнство се е борило не само с ученията на философските школи, проповядващи своите възгледи за реалността, но и с вътрешни ереси и заблуди. Ранната църква е победила в тази борба, защото е изградила определени критерии за разпознаване на истинността на проповедниците.

Истински проповедници на Божието Слово са тези, които признават боговдъхновеността на Писанието, изповядват пълната божественост и човечност на Иисус Христос и вярват в Светата Троица.

Истински проповедник на Свещеното Писание е този, който проповядва Евангелието на кръста, покаянието и изповядването на греховете. Израз на тази проверка за истинността на проповедта са първите пет събора на ранната църква и Символите на вярата, които в ранното християнство се наричат „правило на вярата“ (regula fidei).

Днес можем да прилагаме тези критерии спрямо съвременните проповедници.

Ако един проповедник не проявява дълбоко уважение към Свещеното Писание и манипулира аудиторията, той не бива да бъде слушан. Ако изкривява Божието Слово с цел да увеличи своя авторитет и влияние, той е опасен. Такъв проповедник върви по пътя на популизма, а не проповядва чистото Евангелие на Иисус Христос.

Този, който използва амвона, за да очарова и заблуждава хората чрез проповядване на „евтино благовестие“, нанася непоправима вреда на църковната общност. Затова Църквата трябва да подлага всяка проповед и всяка богословска идея на проверка чрез истините на Свещеното Писание.

Към такъв подход призовава и апостол Йоан: „Възлюбени! Не на всеки дух вярвайте, а изпитвайте духовете, дали са от Бога, защото много лъжепророци са излезли в света“ (I Йоан 4:1).

Апостол Павел също призовава към самопроверка: „Изследвайте сами себе си дали сте във вярата; сами себе си опитвайте“ (II Кор. 13:5).

Почитта към Божието Слово, липсата на манипулация и изопачаване на Писанието чрез човешка философия и постмодерни идеи могат да служат днес като един от основните критерии за разпознаване истинността на даден проповедник.

Какво да правим, ако в нашата църква е проникнало либералното богословие?

Първо, победата над либералното богословие е възможна само чрез проповядване на чистото и неподправено Евангелие. Либералното богословие отдавна прониква не само в нашите църкви, но се стреми да завладее катедрите на богословските семинарии и университети, за да доминира и да формира нов християнски светоглед и мислене.

Подобна ситуация е съществувала и в ранната църква. Тогава Църквата се изправя срещу атаките на гръцките философски школи – стоицизма, епикурейството и гностицизма. Тя отблъсква всички тези нападки чрез проповядване на чистото и пълно Евангелие. Свещеното Писание има сила и авторитет да завладява умовете и сърцата на хората.

Второ, победата над либералното богословие е възможна чрез изкуството на убеждаването и публичния диалог. Добър труд върху изкуството на убеждаването е написал християнският автор Осуалд Гинес. Неговата книга призовава християните да не забравят важността на защитата на истината чрез здрав разум, аргументация, доказателства и опровержения.

Именно така проповядва апостол Павел по време на третото си мисионерско пътуване в Ефес. Лука казва:

„А като влезе в синагогата, Павел проповядваше без страх и през три месеца наред беседваше и увещаваше за царството Божие“ (Деян. 19:8).

В оригиналния гръцки текст се използва думата παρρησιάζομαι, която означава да говориш дръзновено, открито и без страх. Лука описва проповедта на Павел и с изразите „беседваше“ и „убеждаваше“, което показва рационален и аргументативен подход към проповядването на Евангелието.

Апостол Павел проповядва за Христос убедително и разумно. Той обръща хората към Бога чрез аргументи и защита на Евангелието, както и чрез опровержение на лъжливите представи за Христос.

Убеждението е един от най-ефективните методи за борба с ереси и заблуждения. Нито гоненията, нито насилието могат да постигнат това. Ако Църквата желае да победи либералното богословие, тя трябва да се научи на изкуството на убеждаването.

Църквата може да продължи тази апостолска традиция и да използва рационалното убеждаване в диалози и спорове с представители на либералното богословие. Така тя ще расте в разбирането на истината и ще се утвърждава във вяра в актуалността и достатъчността на Свещеното Писание.

Апостол Павел призовава:

„Оръжията на нашето воюване не са плътски, но с помощта Божия са силни да разрушават твърдини: с тях ние унищожаваме замисли и всяко превъзнасяне, което въстава срещу познанието Божие, и пленяваме всеки разум, за да бъде покорен на Христа“ (II Кор. 10:4-5).

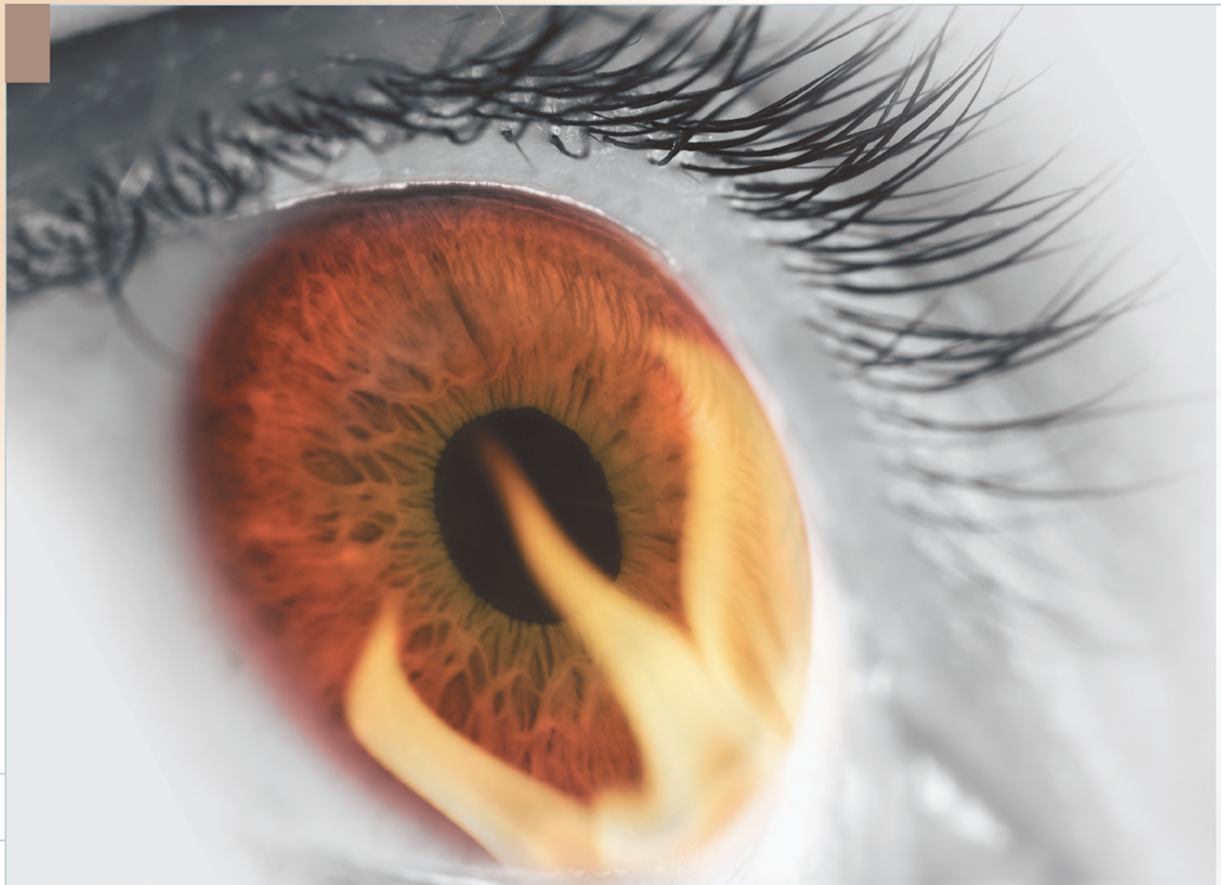
Този призив остава актуален и в нашите неспокойни дни.

Павел Несмиянов

РАЗМИСЛИ НА ГЛАС

ИМА НАД КАКВО ДА СЕ ЗАМИСЛИМ

Думата „ад“ често може да се чуе в ежедневните разговори. Веднъж получих писмо от алкохолик, в което той казваше, че животът му е истински ад. Една жена ми писа, че две години от брака ѝ са били за нея пълен ад. Преди известно време посетих умираща жена, болна от рак. Вместо да се покори на Бога, тя беше ожесточила сърцето си срещу Него: „Моето ужасно състояние ме принуди да се отвърна от Бога. Живея буквално в ада и не мога да разбера как Богът на любовта допуска да страдам толкова непоносимо“, казваше с озлобение тя.

Когато четях Новия Завет, бях поразен от големия брой текстове, които директно говорят за ада и от факта, че Христос също много говори за това. Възможно е някои хора все още да свързват ада с измислици и различни приказки, в които дяволът е изобразяван с опашка и рога, държащ тризъбец и пържещ грешници на тиган. Но Писанието не казва това. Библията, която ни говори за Божията любов и блаженството на рая, ни разкрива също и страшния съд и вечния ад.

Съгласен съм, че темата за ада не е приятна за нас. Има само една Личност, Която може да говори за ада с божествен авторитет – Христос. Той е единственият „Син Човешки, слязъл от небесата“ и Божият Син, Който е живял на земята, познава бъдещето на човека и знае Божията воля за него.

Обърнете внимание на думите на Христос: „И не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а бойте се повече от Оногова, Който може и душата, и тялото да погуби в геената“ (Мат. 10:28) и „Тогава ще каже и на ония, които са от лява страна: идете от Мене, проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели“ (Мат. 25:41). Чувал съм някои хора да казват, че живеят според заповедите на блаженствата и затова не вярват в ада. Но вижте какво казва Христос за ада дори в заповедите на блаженствата: „ Аз пък ви казвам, че всеки, който се гневи на брат си без причина, виновен ще бъде пред съда, а който каже на брат си: „рака“, виновен ще бъде пред синедриона; а който пък каже: „безумнико“, виновен ще бъде за геената огнена“ (Мат. 5:22).

Има много други места в Свещеното Писание, които потвърждават съществуването на ада, за което говори и сам Христос. Но дори и стиховете, цитирани по-горе, би трябвало да са достатъчни, за да ни убедят, че адът наистина съществува.

Библията говори за три вида смърт: физическа, духовна и вечна. Всички те имат един източник – греха, както е написано: „Жилото на смъртта е грехът“. Обърнете внимание, че Библията нарича ад този последен вид смърт – вечната смърт.

А. Кронин в книгата „Ключовете на Царството небесно“ пише: „Адът е място, където няма абсолютно никаква надежда“. Това наистина е така. Когато човек престане да се надява, той вече се намира на прага на ада. Много хора живеят в ад на злоба, гняв, обиди, предразсъдъци, нетърпимост, клевета, безразличие. Ние сами създаваме своя земен ад чрез страстите си, егоизма, злопаметността и другите грехове, с които изобилства животът ни. Винаги има повод и възможност да се създаде ад на земята и мнозина вече са го създали за себе си и не могат да излязат от него. Но Библията ясно говори не само за ада, създаван на земята, но и за ада като място на вечни мъки, където ще попадне всеки грешник, който съзнателно е отхвърлил Христос и упорства в греха.

Питат ме защо хората изобщо трябва да говорят на такива теми като ада и да се страхуват да попаднат там. Първо, защото за ада говори и предупреждава сам Бог. А Той не говори напразно – всяка Негова дума е важна и трябва да се приема сериозно. Затова човек трябва да обръща внимание на всички Божии думи, особено на Неговите предупреждения, които Той дава с любов за нашето спасение.

Мракът и тъмнината на ада са петно в мирозданието, но на този тъмен фон още по-ярко се виждат величието на Божията любов и Неговото милосърдие. Именно ужасът от ада и вечната погибел подтиква Бога да осъществи плана за изкупление на човечеството, изпълнен от Христос на Голготския кръст. Ако човекът не беше безнадеждно погинал и изгубен за Бога, ако не беше на път към вечната тъмнина и мъки, Бог нямаше да го изкупи с цената на позора, страданията и смъртта на Своя Единороден Син. Но Бог толкова възлюби света, че реши да изкупи човека и да направи възможни за нас „раждането от Светия Дух“ и промяната на нашата греховна природа. Целта на Божия план за спасение е ние, грешниците, да можем да избегнем ада. Христовият кръст е преграда, котва, която задържа човека да не падне в бездънната пропаст на тъмнината. Библията казва: „Заплатата на греха е смърт“ (Рим. 6:23). Вечната смърт означава вечно отделяне от Бога.

Второ, ние трябва да се боим от ада и защото Христос го нарича място на вечно наказание – „външна тъмнина“, „огнена пещ“, място, „приготвено за дявола и неговите ангели“, където „червеят не умира и огънят не угасва“, където има „плач и скърцане със зъби“. Христос също казва, че попадналият там човек остава в съзнание, като запазва паметта и способностите си.

От повествованието за богаташа и Лазар се вижда, че богаташът, намирайки се в мъки в ада, повдига очи и вижда Авраам и Лазар. Този богаташ е способен не само да вижда, но и да говори. Той казва: „Отче Аврааме, смили се над мене“. Паметта му също е запазена – той помни, че на земята са останали неговите петима братя (вж. Лука 16:28).

Всичко това е Божие откровение – думи на Христос, а не мои думи. Иисус достатъчно ясно осветлява тази тема, така че да се отнасяме сериозно към това място на мъчения и да се пазим от него. Христос също казва: „И ако те съблазнява окото ти, извади го; по-добре е за тебе с едно око да влезеш в царството Божие, отколкото с две очи да бъдеш хвърлен в огнената геена“ (Марк 9:47).

Трето, има само един път за спасение от ада – чрез приемането на Христос като личен Спасител и Изкупител. Бог толкова ни възлюби, че отдаде Своя Син на кръстна смърт вместо нас. Той направи това, за да ни избави от вината за греховете и от вечното осъждение. Бог не е създал човека за ада, нито е създал ада за човека. Адът е бил приготвен за дявола и неговите ангели. Човекът е създаден не за мъчения, а за блаженство – за да бъде в общение с Бога. Но от мига на грехопадението адът става място, където ще попаднат и онези, които по своя собствена воля отхвърлят Божията милост, отказват се от придобитата чрез Христос свобода и отхвърлят Божия Син и Неговата жертва.

И така, ако упорито и настойчиво отхвърляте единствения Спасител Иисус Христос и живеете по своята собствена воля, вие се покорявате на дявола. В крайна сметка ще споделите неговата участ и ще бъдете с него и с неговите ангели във вечността. Ще погинете не защото Адам е съгрешил, а защото вие сами, по своя воля сте избрали пътя на греха. Ще се окажете там заради

собствените си беззакония. Библията казва: „Всички съгрешиха“, „всички се отклониха от пътя“, „всички са лишени от Божията слава“.

Мнозина питат какво всъщност е адът – място с огнен пламък или някакво духовно състояние. Трябва да призная, че Бог не ни дава пълна яснота. Това е тайна, която е скрита от нас. Но в Свещеното Писание е казано достатъчно, за да разберем, че адът съществува и че той ни отделя от Бога. Това е „втората смърт“, за която се казва, че ни лишава от святост, блаженство, радост, щастие и от всичко, което „Бог е приготвил за онези, които Го обичат“.

Хората се подготвят за всичко, но не и за смъртта, въпреки че тя присъства и ни засяга пряко или косвено. Библията казва, че след физическата смърт на човека го очаква Божият съд. Този, който съзнателно се е отвърнал от Бога в земния си живот, няма да бъде допуснат в Божието присъствие за вечността. Затова, ако човек е далеч от Бога, той вече се намира на прага на ада и пропастта, която го отделя от Господа, не намалява, а се увеличава с всеки изминал ден. Моята цел не е да плаша, а да кажа и да предупредя, защото сам Христос често говори по тази тема.

Ние не сме създадени да живеем в грях. Създадени сме за свят живот – живот на радост, мир, щастие и любов. Създадени сме за блаженство в Бога. И пътят на кръста води всички нас, заблудените, към дома на Отца. Христос е пътят. Той е вратата, Той е животът. Невъзможно е да говорим за ада, без да кажем за радостта от спасението чрез Иисус Христос и Божията любов. Неговата любов става още по-ценна, а благодатта – още по-действена, когато се разкриват пред нас на фона на смъртта, съда и ада.

Призовавам ви сериозно да се замислите за това. Обърнете се към Христос и оставете греховете си. Покайте се и приемете Иисус като личен Спасител. Бог ви обича – Той умря на кръста за вас. Предайте живота си на Бога и се подчинете напълно на Неговата воля. Следвайте Го искрено, от цялото си сърце. Благодарете на Бога за милостта Му и предупреждавайте и другите за вечната погибел, за ада.

д-р Били Греъм

Струва ли си ДА СЕ МОЛИМ?

Често ни задават въпроса: „Трябва ли да се молим, след като Бог и без молитва знае всичко предварително?“. Можем да отговорим накратко, като припомним думите на Христос: „трябва винаги да се молят и да не падат духом“ (Лк. 18:1). Апостол Павел също подчертава тази мисъл, казвайки: „ желая да се молят на всяко място“ (I Тим. 2:8).

Както всички се нуждаем от спасение, защото сме грешници, така всички се нуждаем и от молитва. Всеки трябва да се моли. Съществува едно грубо заблуждение: „Не е задължително аз да се моля – други ще се помолят вместо мен“. Никой не може да диша, да яде, да пие или да спи вместо теб. Никой не може да се моли вместо теб. Всеки може да се моли за мен, но не и вместо мен. Всеки трябва сам да се покае, сам трябва да се обърне към Христос.

Човек не може да се приближи до Бога и да общува с Него без молитва. Постоянната молитва е един от белезите на новороденият човек. Бог няма неми деца. Отличителната черта на децата на дявола (вж. I Йоан 3:10) е, че те никога не се молят на Бога, но за сметка на това неуморно клеветят Божиите деца, особено проповедниците на Евангелието. Мога лесно да докажа, че всеки, който не се моли на Бога, не е християнин. Човек не може да носи в сърцето си любов към Бога, ако няма лична молитва. Най-доброто доказателство за обръщане към Христос е живата, гореща, искрена молитва. Първото доказателство за обръщането на Савел беше неговата молитва. Бог каза за него: „Ето, той се моли“ (Деян. 9:11).

Не мога да разбера „нямата“ вяра. Първата стъпка на вярата е разговорът с Бога. Именно разговор, а не мърморене на заучени молитвени фрази. Думите на молитва, изричани без участие на сърцето, са също толкова безполезни, колкото подскачането на езичниците пред идолите (вж. Мат. 15:8-9). Някой може да възрази: „Бог чува всяка молитва – нали затова е Бог“. Аз отговарям: „Бог е вездесъщ, Той чува всяка молитва – това е вярно, но не всяка молитва приема. Някои молитви Бог дори отказва да слуша“. „И кога умножавате молбите си, Аз не слушам“ (Ис. 1:15). Да се молиш и в същото време съзнателно да грешиш са несъвместими неща. Или молитвата трябва да унищожава греха, да го отстранява от сърцето, или грехът ще парализира молитвата.

Христос освещава молитвите на вярващите в Него. Той е Ходатай, Той е Единственият Посредник между Бога и човека (вж. Евр. 7:25). И най-слабата молитва от устата и сърцето на покаялия се грешник става силна и победоносна, когато Христос като Първосвещеник я принася пред престола на благодатта. Молитвата е най-сигурното средство срещу греха и дявола. В борбата с лукавия Бог ни е дал три неща: кръвта на Христос, словото на свидетелството и живот, положен на Божия олтар (вж. Откр. 12:11). С тези три неща побеждаваме лукавия.

Не казвай, читателю, че не знаеш как да се молиш. Няма нищо по-просто от молитвата. За молитвата не е нужно висше образование. Дори малкото дете плаче, когато е гладно. Намираме нужните думи, за да кажем на лекаря, че сме болни. Трябва да се намерят думи и за това да кажем на Бога за неблагополучието на нашата безсмъртна душа.

Не казвайте, че нямате подходящо място за молитва. Христос се молеше на планината, Петър – на покрива на къщата, Исаак – в полето, Натанаил – под дърво, Йона – в утробата на кита, а един от моите приятели се обърна към Христос, намирайки се дълбоко под земята в белгийска мина. Бог е Дух. Той е вездесъщ.

Не казвайте, че нямате време за молитва. Това не е вярно. Даниил управляваше империя, но продължаваше да се моли три пъти на ден.

Христос казва: „И който дохожда при Мене, няма да го изпъдя вън“ (Йоан 6:37). А Павел казва: „ Постоянствайте в молитвата“ (Кол. 4:2). Студената, вяла, ленива молитва не е молитва. Молитвата е вик, борба, копнеж, молба, благодарност, хвала, победа, възторг…

Когато се молите, молете се не само за себе си, но и за другите.

Молитвата е златният ключ към Божието съкровище. И този ключ Бог е дал на разположение на цялата църква и на всеки вярващ човек. Вярно е казал Пушкин: „Не за житейско вълнение, не за корист, не за битки – ние сме родени за вдъхновение, за сладки звуци и молитви“.

Господи! Научи всеки от нас да се моли непрестанно!

Николай Водневски

ОСНОВИ НА ВЯРАТА

ПОТРЕСАВАЩ ВЪПРОС

„… как ние ще избегнем, ако пренебрегнем такова велико спасение?…“ (Евр. 2:3)

Вярвам, че Господ ми даде този текст за днес, и ми се струва, че над него трябва да се замислят всички, които не са приели Евангелието на Христос.

Как ще избегнем, ако пренебрегнем толкова велико спасение? Дано Господ направи така, че тези думи да се запечатат в душите на всички, които не са скрити в Христос. Нека звучат в ушите им през цялата нощ и да не им дават покой, ако си тръгнат оттук, без да са се примирили с Бога, без да са приели спасението от Неговите ръце, без да са получили увереност в прощението на греховете чрез пролятата кръв на нашия Изкупител и Спасител Иисус Христос.

Как ние ще избегнем, ако пренебрегнем такова велико спасение? Тези думи изявяват престъпността и безумието на пренебрежението към великото спасение, което Бог Отец ни предлага в Своя Син Иисус Христос. За това искам да говоря с вас. Забележете, че пренебрежението не е само безумно, но и престъпно. Мнозина, ще се съгласят, че да се отхвърли Христос е безумие, но не виждат в това престъпление. Днес искам, разглеждайки този текст, да ви покажа, че това е не само крайно безумно, но и в най-висша степен престъпно.

Величието на това спасение става очевидно от начина, по който е придобито. То е купено на висока цена – не със злато или сребро, а със смъртта на Божия Син и с Неговата пролята кръв. Бог, в неизказаната Си любов, пожертва заради нас най-скъпото и ценното – предаде Своя Единороден Син на разпятие, за да ни даде спасение.

О, приятели, ако ние пренебрегваме това толкова велико спасение, то сякаш тъпчем с нозете си скъпоценната кръв на Божия Син. „Ако оня, който се е отрекъл от Моисеевия закон при двама или трима свидетели, безмилостно се наказва със смърт, колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи пък оня, който е потъпкал Сина Божий и е счел за нечиста кръвта на завета, чрез която е осветен, и е похулил Духа на благодатта?“ (Евр. 10:28-29).

Величието на това спасение се състои и в това, което ни дава. То ни дарява прощение на всичките ни грехове, освобождение от греха, общение с възкръсналия и прославен Божий Син, осиновяване в Божието семейство и „за наследство нетленно, чисто, което не увяхва, съхранено на небесата за вас, които с Божия сила чрез вяра сте пазени за спасение, готово да се открие в последно време“ (I Петр. 1:4-5).

Когато осъзнаем, че Бог в Христос ни предлага да се ползваме от всички Негови съкровища и желае да ни направи сънаследници с Христос, пренебрежението към такова спасение изглежда напълно безумно и богохулно.

Да си представим, че цар в деня на коронацията си, минавайки по улиците, види едно нещастно, окъсано момче и се смили над него. Той бързо заповядва на кочияша да спре и вика момчето при себе си: „Няма вече да се скиташ по улиците в дрипи, гладен и премръзнал; вземам те в двореца си и ще те осиновя“, казва царят. Можем ли да си представим момчето да се обърне и грубо отговори: „Махай се! Няма да дойда в двореца ти. Ще си остана в мръсното мазе и ще живея на хляб и вода. Не искам да ти бъда син“.

Ще кажете, че това е невъзможно, че момчето не може да отговори по този начин. Но Царят на царете и Господ на господарите – Божият Син, идва при теб и при мен, вижда нашата нищета, срама ни и греховността ни, иска да ни изведе от тази бездна, да свали от нас тези опетнени от грях дрипи и ни казва: „Искам да те осиновя, да те направя Божий наследник, сънаследник с Мен“. Какво се случва тогава? Между нас има мъже и жени, които – може би не с думи, но с делата си, ще ни дадете вместо Свещеното Писание и вместо Христос?“. Зная от личен опит, че Христос дава прощение на греховете и мир на душата, защото това ми е дал. Зная, че Той освобождава от властта на греха, защото го е направил и за мен. Зная, че Той носи неизмерима радост и непоколебима увереност във вечния живот, защото съм го преживял. Зная, че Христос ме направи Божие дете, а щом съм дете, значи съм и наследник Божий, сънаследник с Него самия. Какво ще ни дадете вие вместо всичко това? С какво ще замените мира, радостта и прощението? Как ще ни дадете увереност в спасението и ще ни избавите от властта на греха? Как? Имате ли какво да предложите в замяна? Зная, че нямате.

А ние не сме такива безумци, че да се откажем от Спасителя и от Писанието. Покажете ми поне един спасен човек, който да е спасен не чрез Христос!

Аз съм обиколил света няколко пъти, бил съм в почти всички страни, срещал съм хора с най-различно обществено положение и възпитание, но никъде не съм срещнал човек, който да има радостна увереност в спасението и да не дължи това на Иисус Христос. И не може да бъде иначе, защото друго спасение няма!

отговарят: „Махни се, спасение! Не ми трябва Твоето осиновление. За мен сухите трохи на светските удоволствия и мръсните дрипи на греха са по-скъпи от всички царски дворци и блестящата одежда на праведността, които Ти ми предлагаш“.

Трябва да осъзнаваме цялата дързост и престъпност на такива мисли и действия, които отхвърлят това толкова велико спасение.

НЯМА ДРУГО СПАСЕНИЕ

Спасението е само в Христос и няма друго! Апостол Петър казва в Деян. 4:12: „… защото под небето няма друго име, на човеци дадено, чрез което трябва да се спасим“.

Да предположим, че човек се събуди в горящ дом. Изходите са два – широкото главно стълбище, обхванато от пламъци, и тясната аварийна стълба. Колко безумен би бил той, ако подмине аварийното стълбище, за да тръгне по главното!

Скъпи приятели, всички вие се намирате в горяща сграда – в свят, осъден на погибел. И пътят към спасението е само един – Христос. В Него всеки може да се спаси. Без Него никой няма да се спаси. Или ще се спасиш в Христос, или да погинеш!

В наши дни има хора, които казват: „Захвърлете Свещеното Писание, захвърлете Христос!“. Ето моят отговор: „Как-

САМО ПРЕНЕБРЕЖЕНИЕТО Е ДОСТАТЪЧНО, ЗА ДА ИЗГУБИ ЧОВЕК СПАСЕНИЕТО

От горепосочения стих виждаме, че пренебрежението от наша страна е достатъчно, за да се лишим от спасението и да си навлечем страшния и заслужен Божии гняв заради греха на пренебрежението към толкова ценно и чудно спасение.

Запомнете: за това не е нужно да извършите някакви особени злодеяния – да богохулствате, да живеете развратно, дори открито да отхвърляте Иисус Христос – достатъчно е просто да Го пренебрегнете. Дори само това довежда върху човека Божия гняв и вечна погибел.

В страните, които се наричат християнски, много хора загиват именно поради пренебрежение. Милиони хора в Англия (и в България) в този момент живеят живота си в пълно безразличие и стигат до погибел. Така че виждате – едно пренебрежение е напълно достатъчно за погибел.

Да предположим, че човек е на смъртно легло. До него има лекарство, което може да го излекува. Той знае това и може свободно да го вземе и да го изпие. Това е единственото, което трябва да направи, за да се спаси. Но ако не го направи, непременно ще умре. И за това не е нужно нито да се застреля, нито да скочи през прозореца, нито да прокълне лекаря – човекът ще умре просто защото е пренебрегнал лекарството и не го е приел.

Вие, които не сте приели Христос, знайте, че всички сте обречени на смърт. Вечната смърт вече действа във вас. Но казвам: в Библията, в Христос, за Когото тя свидетелства, има средство, което може да ви спаси, и то още днес, ако Го приемете. Всеки може да получи това средство. Христос е

по-близо до вас, отколкото човекът, който седи на съседния стол. Нужно е само едно – да Го приемете. „А на всички ония, които Го приеха – на вярващите в Неговото име, – даде възможност да станат чеда Божии“ (Йоан 1:12).

Помнете също, че пренебрежението неизбежно води до погибел. И за това съвсем не е нужно да буйствате, да хулите Божието име или открито да отхвърляте Свещеното Писание. Не! Достатъчно е да оставите без внимание Божието средство, да го пренебрегнете, и ще загинете безвъзвратно.

Ето един пример. Преди да стигне до Ниагарския водопад, нагоре по течението реката изглежда почти спокойна. Там една лодка се носи леко надолу. Човекът в нея би могъл да вземе гребната и лесно да стигне до брега или да се върне назад към езерото. Но той стои неподвижен. Лодката му се ускорява все повече и повече, докато накрая полита като стрела към водопада – и вече няма възможност да я спре. Гребната не помагат… Но ето, хора от брега виждат загиващия човек. Хвърлят му дебело въже – точно навреме. Въжето пада в лодката, до самите му нозе. Сега той може лесно да се спаси – нужно е само да се хване за него и ще бъде изтеглен на брега, както често се е случвало на това място. Но ако не хване въжето, гибелта му е неизбежна. Мощното течение ще го подхване и ще го убие, хвърляйки го от страшната височина на водопада.

И така – за окончателната гибел е достатъчно само едно пренебрежение.

Скъпи приятели, ако не сте в Христос, знайте какво ви заплашва днес. Вие се носите по опасна река и лодката ви се е устремила към страшна бездна – вечността. Няма човек на света, който със собствени сили да може да гребе срещу течението и да се спаси. Но Господ е видял отчаяното ви положение и в Евангелието на Своя Син е хвърлил към вас спасително въже. В този момент то е до нозете ви. Трябва само да се хванете за него и Всемогъщият Бог ще ви изведе на светъл и прекрасен бряг. Ако не го направите, гибелта ви е неизбежна. Само едно пренебрежение е достатъчно, за да ви завлече вихърът в бездната на вечната смърт.

Спомням си, че някога ми дадоха малка картичка. От едната страна пишеше: „Какво трябва да направя, за да се спася?“, а отдолу беше отговорът от Деян. 16:31: „Повярвай в Господа Иисуса Христа и ще се спасиш“. Под него пишеше: „Виж отзад“. Обърнах картичката и прочетох въпроса: „Какво трябва да направя, за да загина?“. Отдолу имаше само една дума: „Нищо“.

Да, точно така. За да загине човек, е нужно да не направи нищо. Вие вече вървите към гибел и ако не предприемете нужните мерки, и то навреме, ще загинете завинаги.

Приятели, помнете: пренебрежението води до гибел. Ако някой от вас пренебрегва Благата вест, възвестена от Божия Син и изкупена с Неговата кръстна смърт, нека знае – Божият гняв като пояждащ огън ще падне върху него.

Как ще избегнеш ти, ако пренебрегнеш толкова велико спасение?

Всички вие днес се намирате в горяща сграда – в свят, осъден на погибел. Но, слава на Бога, има изход, има път към спасение. Този единствен път е Христос. Никой не знае колко дълго още ще бъде отворен този път, затова ви умолявам – не го пренебрегвайте. Да не дава Бог някой да се окаже в страшното положение на закъснелия. Тогава може би ще се хване за някаква философска мисъл, но напразно. Ще се задържи за миг, а после ще падне в ужасяващата бездна на вечните мъки.

„… как ние ще избегнем, ако пренебрегнем такова велико спасение?...“

Рубен А. Тори

Това се случи в Полша. Пътувах с влак от Холм за Варшава. В купето до мен седеше млад човек. Аз извадих от куфарчето си списание „Християнска вяра“ и започнах да чета. Моят съсед хвърли бърз поглед към корицата и изведнъж попита:

– Какво четете? Може ли да го разгледам?

Подадох му списанието.

– Християнска вяра – прочете той на глас с иронична усмивка. – В двадесети век четете това! Наистина ли вярвате в тези неща? Вярвате в Библията? Та тя е пълна с противоречия и суеверия!

– А вие чели ли сте поне нещо от Библията? – попитах аз в отговор.

– Разбира се. Чел съм я от кора до кора. Знам я наизуст – отговори той със самочувствие.

– Наизуст? – повторих думите му. – Вие знаете Библията от начало до край? В такъв случай позволете да ви задам един въпрос.

Неговата самоувереност събуди у мен, бившия учител, желание да върна младия човек към подобаващата скромност и сериозност. Пътниците в купето слушаха разговора ни с голямо внимание.

– Въпросът ми е следният – продължих аз. – Вие казвате, че Библията е пълна с противоречия, и сте убеден, че написаното в нея не заслужава доверие, нали така? Какво ще кажете за книгата на Йоаким?

Събеседникът ми се поколеба за миг, но бързо се окопити и каза:

– Книгата на Йоаким? Ами, да… хм… тя става... горе-долу. Но по същество, ако се вгледаме внимателно, и тя, както и цялата Библия, е пълна с неистини, измислици и суеверия.

– Тогава чуйте, млади човече! В Библията изобщо няма книга на Йоаким. Вие казахте, че знаете Библията наизуст, а се оказва, че дори не знаете имената на книгите в нея!

Пътниците избухнаха в смях. Събеседникът ми не знаеше къде да се дене от срам – ту се изчервяваше, ту пребледняваше. Стана ми жал за него. Сложих ръка на рамото му и казах:

– Така е, приятелю, бъдете внимателен, когато говорите за Библията. Най-малкото, преди да я съдите, прочетете я внимателно.

Разговаряхме още известно време. В негова защита трябва да кажа, че тонът му стана съвсем различен – скромен и дружелюбен.

Тази случка показва духовното невежество и безсрамие на хулителите на Божието Слово. Нерядко срещаме същото и сред „мъдрите и разумните на този век“, които изнасят лекции и пишат книги за Библията, обличайки своето отрицание в по-фина „научна“ и литературна форма. Но цялата тяхна критика, както и описаният по-горе случай, потвърждава думите на Христос:

„Заблуждавате се, като не знаете Писанията, нито Божията сила.“

проф. Владимир Марцинковски

ВЪВ ВАГОНА

ЕВАНГЕЛИЕТО от гледна точка на арамееца

Във втората част на тази статия ще обясним още текстове от Евангелието, написани на арамейски език – родния език на Иисус Христос, които отразяват начина на живот на евреите по онова време.

Докато разглеждаме древноеврейските обичаи и речеви изрази, ще изясним редица думи, притчи и нагледни примери на Иисус Христос, които днес са трудноразбираеми за нас.

Сто овце

„Кой от вас, имайки сто овце, като изгуби една от тях, не оставя деветдесет и деветте в пустинята и не тръгва подир загубената, докато я намери?“ (Лука 15:4).

Числото сто на Изток е считано за толкова голямо, че обикновените хора не брояли по-нататък.

Жителите на Изтока са имали или са се стремели да доведат броя на овцете в стадото си до сто. Когато това се случело, човекът бил считан за заможен и бил доволен от съдбата си. Истински богатите, които имали хиляди овце и кози, били малцина.

Желанието да притежават такъв брой овце било много силно. Същността на този стремеж е, че нито едно семейство не можело да бъде спокойно за бъдещето си, ако броят на овцете им бил под това така желано число. Човек, който имал сто животни, преживявал загубата на едно от тях много по-тежко, отколкото човек, който имал седемдесет и пет и загубил пет.

Син Давидов

„Тогава той извика и каза: Иисусе, Сине Давидов, помилвай ме!“ (Лука 18:38).

Давид е любимият цар на Израил, защото не само освобождава народа си от игото на филистимците, но и основава царство като онези, които другите народи имат. Юдеите се надявали, че Месията, както Давид, ще ги освободи от римското иго и ще възстанови разрушеното някога могъщо царство.

Иисус никога не споменава за Своето царско потекло и не бърза да приеме тази титла, която народът Му дава като знак на почит и големи очаквания. Даденото Му име „Син на Давид“ силно дразни фарисеите, защото те са твърдо убедени, че това достойнство принадлежи само на Месията, Който трябва да се роди в Юдея. Книжниците никак не могат да свържат личността на галилеянина Иисус с дома на цар Давид.

Не мир, а меч

„Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята; не мир дойдох да донеса, а меч“ (Мат. 10:34).

Иисус не възнамерява да провъзгласява Своето послание за свобода чрез насилие. Неговото ново учение е толкова революционно и диаметрално противоположно на религиозните възгледи по онова време, че не може да бъде утвърдено без противопоставяне и борба. То опровергава старите догми и утвърдените предания и е открито предизвикателство към управляващото духовенство. В резултат на различните социални и религиозни представи се появява враждебност и разделение в обществото и дори в семействата. Тъй като тогава религията и привързаността към старите предания е в центъра на целия живот, юдеинът трябва да намрази от сърце сина си, ако той приеме Иисус Христос, и да го смята за предател на вярата на отците. По същия начин и дъщерята може да намрази майка си, ако тя се обърне към Христос.

Иисус, за да избегне неразбиране, обяснява, че приемането на Неговото ново, преобразяващо хората учение ще бъде съпроводено от много гонения и страдания. Той ясно казва на хората да не очакват, че Неговото идване веднага ще донесе мир, и не дава празни обещания на слушателите Си, защото Неговите последователи трябва да знаят за опасностите, които ги очакват.

Така Той отсява лъжливите ученици, които Го следват от користни подбуди. В крайна сметка с Него остават онези, които са готови да оставят всичко заради Евангелието и дори да дадат живота си, ако се наложи.

„... стана глава на ъгъла“

„Исус им казва: нима никога не сте чели в Писанията: камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла?“ (Мат. 21:42).

Ако жител на Изтока искал да построи дом, той събирал камъни, обработвал дървен материал и си набавял останалите строителни материали. След това наемал работници и сключвал договор със строителите за изграждането на къщата.

Обикновено строителите не желаели да работят с големи камъни – тъй като са тежки, трудно се зида с тях. Но стопанинът настоявал да се използват, защото е платил висока цена за тях. След дълги преговори строителите се съгласявали да поставят най-тежките камъни в основата на ъглите.

Иисус говори за Себе Си като за крайъгълен камък. Юдейските първосвещеници и старейшини, които трябвало да бъдат строители на Църквата на живия Бог, Го отхвърлили, защото според тях Той не бил достатъчно образован, не бил достатъчно религиозен и т.н. Но именно Той е основателят и крайъгълният камък на новата вяра.

Това, което хората избират, често бива отхвърлено от Бога, а онова, което Бог избира, хората в своето безумие често не приемат. За човешките очи са достъпни само външните прояви, а Бог вижда и скритото.

Бог цени не външната красота, а съвършеното служение. Затова и големият, необработен камък, положен в основата на дома, има по-голямо значение от малкия, макар и полиран и видим отдалеч. Защото цялата голяма сграда се крепи на здравата основа на крайъгълния камък.

>> Следва продължение

Трета от три части

ПЪТЯТ НА СЛУЖЕНИЕТО

Каквато и измама да успее сатана да постигне в живота на вярващия, естественият й резултат е изчезването на християнската радост.

С изчезването на духовната радост характерът на християнина престава да съответства на изискванията на Христос. Свидетелството, лишено от такава радост, губи своята убедителност и скоро напълно изчезва. Признаците за това са ясни и забележими и по тях може да се съди за духовното състояние на възгорделия се християнин.

Пътят на истинското християнско служение е недостъпен „за мъдрите и разумните“ и често е скрит от погледа на предпазливите и разсъдливите, образованите и съобразителните, самоуверените и своеволните. Но той е открит за смирените хора, които имат детска вяра, макар да не притежават знания, таланти и способности.

Необходимо е да отбележим, че пътят на служението няма нищо общо с шумотевицата и неспокойната суетливост, с продължителните събрания и съвещания, с безкрайните планове и проекти – неща, които са белег за плътски християни. Служението на Бога не се състои и в редовно, ревностно посещаване на богослужения. Разбира се, не бива да ги пренебрегваме, но тяхната цел по същество е да получим нещо за себе си, а не да дадем нещо на другите. В този смисъл нашето служение не се състои дори само във вярата, молитвата или дълбокото познаване на Божието Слово. Тези средства на Божията благодат са прекрасни, но в делото на нашето служение на Господа те са само помощни.

Нашето служение не е също така самоотричане или жертване на материалните ни средства. Нашето имущество и самите ние трябва да бъдем на разположение на Господа, но всичко това само подпомага служението.

Служението не е и пропагандиране на християнските идеали. Нашето свидетелство може да бъде постоянно и благословено за другите, но въпреки това дори спечелването на души може да се превърне в обикновен прозелитизъм и да стане не само скрита клопка за нас, но и препънникамък за другите.

Истинският път на християнското служение е постоянното проявяване на християнски характер в живота. Такова служение се изразява в най-обикновените неща: в помощта в домакинството, в доброто настроение, в една или друга услуга или любезност на работа, в службата, в семейния кръг, в постоянното усърдие, в добросъвестното изпълнение на възложените ни задължения и, разбира се, в самоотвержено служене на нуждите на другите хора – техните физически, интелектуални, морални и духовни нужди. Такова служение включва всички видове жертва и себеотрицание, включително и мисионерска дейност (Фил. 3:7-8).

Служението, според Божието Слово, е благословено проявление на новороденият живот, отдаден напълно на разположение на Бога. Това е именно онази дейност, чрез която се изразяват благородството на изкупената душа, чистотата на сърцето, искреността, сериозността, великодушието, кротостта, доброжелателността, пълното прощение към враговете, свободата от раздразнителност, нетърпение и търсене на лична изгода, свободата от суета, гордост, обидчивост, подозрителност, самохвалство и много други зли и пагубни чувства.

Служението трябва да се разбира като вярно средство да се прояви Христовата любов към хората – да се излее навън това изобилие от любов в характера, което е дял само на онези, които са изпълнени със Светия Дух.

И така, пътят на истинското служение е път на любов, общителност, сърдечност, нежност, приятелство и братски взаимоотношения. Истинската любов – основата на нашето служение, се гради върху саможертвената любов на Исус Христос. Нашата любов изхожда от Него и се връща към Него. Такава любов ни дава победа над света и преодолява всички прегради и трудности. Служението, до което води тази любов, неизбежно ще бъде здраво, практично, духовно и плодотворно за Божия слава.

Такъв обновен живот и такова жертвено служение са нашето предимство. Ние, вярващите, можем да живеем именно такъв живот, ако го пожелаем. Способността да живеем така идва като отговор на нашето пълно посвещение на Христос – когато предадем телата си на Бога като жива жертва, за да живеем вече не за себе си, а „за Онзи, Който умря за нас и възкръсна“. Само такова служение съкрушава сърцата на невярващите. Такова служение ни води към истинско духовно блаженство. Ние преставаме да се безпокоим за себе си, да наблюдаваме и да се вслушваме в процесите на вътрешния си живот, защото този живот като благоуханно цвете ще расте сам по себе си в създадената атмосфера.

Сатана може да подправи и да подмени всичко в нашия духовен живот освен радостта и вътрешното свидетелство на Светия Дух. Радостта от такъв живот и такова служение винаги ще бъде „неизказана и преславна“. Тя ще изпълни душата ни и преливайки от нея, ще достигне до мнозина.

Бертрам Хол

Любовта на БОГА е вечна

Благата вест се състои в централната истина в Библията, че Бог е възлюбил света (вж. Ин. 3:16) и това е завинаги. Сам Господ казва на човека: „С вечна обич те обикнах и затова прострях към тебе благоволение“ (Иер. 31:3). Това ни показва, че предназначението на всеки човек е да бъде предмет на любовта на своя Творец.

Божията любов тук означава: „Бог вечно дава Себе Си на другите“[1] или „споделя Себе Си с другите“[2]. Истината, че Божията любов е вечна, изхожда от Бог: Той е вечен, Неговото присъствие с нас е вечно и Неговият завет с нас е вечен.

Божията любов е вечна, защото Бог е вечен

Библията казва за вечността на Бога: „Преди още да се родят планините, Ти си образувал земята и вселената и отвека и довека Ти си Бог“ (Пс. 89:3). Той е „вечният Господ Бог“ (Ис. 40:28), „Господ Бог... Той е жив Бог и вечен Цар“ (Иер. 10:10).

Понеже Бог е вечен, то и Неговата природа е вечна, а Неговата природа е любов (вж. 1 Йоан 4:16). Тя съществува от вечността вътре в самата Троица „преди свят да се създаде“ (Йоан 17:24), и тази любов беше от вечността и продължава във вечността (вж. Йоан 3:35). Да обича, е Божията природа и е завинаги!

Любовта на Бога е вечна, защото Божието присъствие с нас е вечно

Любовта на Бога е вечна, както и съдържанието на името Му е вечно. Господ се представя на Моисей като „Аз съм вечно Съществуващият (Йехова)“ (Изх. 3:14), което се превежда и като „Аз съм Онзи Съществуващ, Който е съществуващ“[3] или „Аз ще присъствам както Онзи, Който присъства“[4]. Името на Бога в заветния смисъл е „Йехова е Бог-със-Своите-хора“[5] (вж. Изх. 3:11-12). Като добавим вечната перспектива, ние можем да произнесем името на Бога като: „Аз съм Съществуващият-вечно присъстващ с вас“. За иманентното присъствие на Бога с хората говори Неговото име Емануил (виж Ис. 7:14), тоест „С нас е Бог“, за което се възвестява на Йосиф (вж. Мт. 1:23). За това Божествено присъствие говори и Йоан: „И Словото стана плът, и живя между нас...“ (Йоан 1:14). „Живя“ (букв. „живееше в шатрите“) говори за Неговото вечно, непрекъснато живеене с нас.

Преди да се възнесе при Отец, Иисус още веднъж напомня на Своите ученици многозначимото съдържание на Божието име: „И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“ (Мт. 28:20). Това потвърждава обещанието към Авраам като отец на всички вярващи: „И Моя завет между Мене и тебе и между твоите потомци подир тебе в родовете им Аз ще направя завет вечен“ (Бит. 17:7). Същността на завета е, че Бог е наш Бог и ние сме Негов народ, и това е завинаги (вж. Откр. 21:3-4).

Божията любов е вечна, защото Божият завет с човечеството е вечен

Тази вечна Божия любов е очевидна, когато разглеждаме завета на Бог с хората. Думата „завет“ означава договор, съюз, съглашение. Заветът на Бога с човечеството е учреден от суверенния Господ на небето и земята. Хората са получатели, те са призвани да го приемат, както е предложен, да го изпълняват, както се изисква, и да получат Божиите обещания, както са обещани. Затова „завет“ в Библията означава „разпоредба, постановление, завещание на Бог към хората“[6]. Това е добрата воля на Бог по отношение на човечеството, Неговите обещания, обусловени от послушанието на човека[7].

Библията говори за няколко завета, но по принцип те могат да се разглеждат като един вечен завет на Бог с хората, който се обновява във времето, както ще видим по-долу.

Библията косвено сочи към Божия завет с всички творения, включително и човечеството, който води своето начало „преди създанието на света“, затова започваме от него.

Вечният нормативен завет

Още във вечността преди сътворението на света, както е известно от Свещеното Писание, в основата на всичко Бог е положил законите на мирозданието, интелигентния дизайн и моралните принципи, което в богословието се нарича провидение или промисъл и означава „да знае или да разпорежда предварително“. Промисълът на Бога е Неговият план, чрез който Той е определил всичко, отнасящо се до вселената, включително и Своите дела, извършени спрямо нея. Понятието „промисъл на Бога“ в Синодалния превод на Библията се превежда като „съвет“ (Ис. 46:10), „определение“ (Еф. 1:11), „предопределение“ (Рим. 8:29).

Божият промисъл по отношение на хората се съдържа в завета на всички основи – нормативния завет, който Той е положил още преди сътворението на света. Този завет е основан и гарантиран от Бога като вечен (вж. Еф. 3:11), непоколебим (вж. Евр. 6:17) и неизменен (вж. Пр. 19:21).

За съществуването на предвременен завет свидетелства фактът на падението на Луцифер и част от ангелите (вж. Иез. 28:2, 12-18). Те отпаднаха, тоест излязоха от завета със своя Творец. По същия начин Адам и Ева отпаднаха от оригиналния завет, тъй като злото вече съществуваше потенциално. То трябваше само да бъде вкусено (активирано екзистенциално) чрез непослушание спрямо завета.

Отпадането като лишаване от връзка, оставяне на съюза, отделяне, ни показва наличието на вечен завет. Ако заветът не съществуваше, не би могло да има и отпадане.

Преди сътворението на света Творецът също така установява същността на човека като личност (вж. Бит. 1:27), надарена със свободна воля. Заедно с това Бог определя и личностните взаимоотношения, основани на любовта. Тя е динамиката на отношенията между Бога и хората и между самите хора, както и основата на справедливостта и истината (вж. Мат. 7:12). Любовта е критерий за проверка на верността към завета с Бога (вж. Йоан 14:15). Също така тя е белегът, по който се познават учениците на Христос (вж. Йоан 13:35). Практическата любов е абсолютната мярка за принадлежност към Христос (вж. Мат. 25:31-46).

В Своя съвет Бог ни е предопределил „да бъдат сходни с образа на Сина Му“ (Рим. 8:29). Това означава, че Бог е предопределил идеалния образ на човека като свободно същество, което доброволно избира Господ като обект на своята любов, възхищение и поклонение. Този образ е описан в Евангелието и е напълно реализиран в Исус Христос. Получавайки природата от Адам, човекът е склонен към грях. А онези, които са приели Исус за Господ и са получили природата на „втория Адам“, имат потенциала, според Божието предопределение, „да бъдат сходни с образа на Сина Му“, тоест да станат христоподобни.

Господ, знаейки, че грехопадението на човека ще се случи,

е предопределил и пътя за връщане при Него чрез покаяние за греховете и обръщане към Бога. Това говори за способността на човека да чуе призива на Отец, да осъзнае действието на Божията благодат в сърцето си и да откликне с вяра. Такова разбиране за предопределението е съвместимо със свободната воля на човека, ако то се употребява в смисъл на „обещание за спасение на тези, които свободно са отговорили на Божията спасяваща благодат“[8].

Преди сътворението на света премъдрият Бог установява също и моралния закон за сеенето и жътвата: „Каквото посее човек, това и ще пожъне“ (Гал. 6:7). Предопределението се основава на този принцип на Божията справедливост: поощрение за послушанието спрямо Неговите заповеди и наказание за тяхното нарушаване. Защото послушанието и доверието в Бога са вяра, която характеризира човека като вярващ. Непослушанието и недоверието са неверие – показател, който определя невярващия. Така верността на човека към Божия завет се свежда по същество до послушание, мотивирано от любов, и до вяра, която е критерий на предопределението и разделя цялото човечество на спасени и неспасени.

Заветът на творението е основополагащ на земята етап от вечния завет на Бога с човечеството. Сътворявайки човека по Свой образ и подобие (вж. Бит. 1:27) като венец на творението, Бог установява лични отношения с него. Това благоволение на Твореца може да бъде наречено мандат на богоподобието. Определяне на човека да владее над цялото творение – културен мандат[9] (вж. Бит. 2:2-3, 15). Духовният мандат на заповедта за послушание (вж. Бит. 2:16-17) включва благословения (живот) и проклятие (смърт) и е насочен към волята на човека, която е способна да избира. Друг основополагащ аспект на завета е социалният мандат: институт на брака и свързаната с него заповед хората да се плодят, да се размножават и да изпълват земята (вж. Бит. 2:24; 1:28). Тези постановления, мандати и заповеди са дадени на човека, за да поддържа близки отношения с Твореца. Бог е заповядал на хората да пазят завета посредством любовта и послушанието (вж. Втор. 7:12), тъй като духовните и материалните благословения зависят от послушанието (вж. Лев. 26:1-13) или непослушанието (вж. Лев. 26:14-39) спрямо завета.

Заветът на изкуплението. Първата промяна в завета на Бога с човечеството настъпва след грехопадението. Човекът посяга към предполагаемата възможност да стане бог и нарушава заповедта за послушание. С това той прекрачва от живота в пълнотата на Божествената светлина към мрака на екзистенциалната неизвестност. Смъртта от потенциална възможност се превръща в екзистенциална реалност. Хората нарушават заветните си отношения с Бога, но Господ не изоставя Своя завет с тях. Той проявява благодат към съгрешилите хора, като установява възможността за изкупление на човека чрез вяра в обещания Спасител (вж. Бит. 3:15). Заветът на изкуплението намира своето изпълнение в Новия завет.

Заветът с Ной е продължение на вече съществуващия вечен завет на Бога с човечеството. Чрез верния Ной (вж. Бит. 6:9-10) Господ продължава Своя завет с хората: „вечния завет между Бога (и земята) и всяка душа, живееща във всяка плът, която е на земята“ (Бит. 9:16). Както след грехопадението на човека, така и тук не намираме никакво указание за промяна в Божията воля за спасение или за въвеждане на нова категория хора като предизбрани за вечна погибел.

Заветът с Авраам е вечен завет, тъй като Господ казва: „завет вечен, за да бъда Бог на тебе и на твоите потомци след тебе“ (Бит. 17:7). Обещанията за потомство и земя (вж. Бит. 17:8-10) гарантират продължаването на завета.

Бог сключва завет с Авраам и с неговите потомци, затова този завет е подновяван с Исаак (вж. Бит. 26:2-4), Яков (вж. Бит. 28:13-15), Моисей (вж. Изх. 23:20-33), Иисус Навин (вж. Иис. Нав. 24:14-24), Давид (вж. 2 Цар. 7:1-17) и Соломон (вж. 3 Цар. 6:11-13). Божията любов се проявява в Неговата вярност на завета и в справедливостта Му към хората. Той благославя онези, които пазят завета (вж. Втор. 28:1-14), и наказва неверните на завета (вж. Втор. 28:15-68). Покаянието и обръщането са средство за завръщане в завета с Бога (вж. 4 Цар. 11:17-18).

Новият завет, както е било предсказано (вж. Иер. 31:31-34), е установен в контекста на вече съществуващия завет. Неговата „новост“ се състои в закона, написан в сърцата на хората. Господ продължава да бъде прощаващ и да забравя прегрешенията. Посредник на Новия завет, който поставя началото на нова ера в историята на спасението, е Иисус Христос, Който установява Новия завет със Своята кръв (вж. Лука 22:20) – кръвта на завета, пролята за прощение на греховете (вж. Мат. 26:28). Главните благословения на Новия завет са оправданието и освещението (вж. Евр. 8:10-12). Наказанията за нарушаване на този завет са много по-строги от старозаветните (вж. Евр. 10:28-29). Този завет, който се простира до вечното царуване на Христос и Отец, ще завърши с възстановяването на цялото творение.

Всички подновявания на завета започват с Божието изявление: „Ще поставя Моя завет“ (Бит. 6:18). Бог обещава да бъде верен на този завет (вж. Втор. 4:31). В нито едно от подновяванията на завета не намираме какъвто и да е намек за безпричинно предопределение на едни хора за спасение, а на други – за погибел, или за пренебрежение или изоставяне на някого от страна на Бога. Подобно разделение не би отразявало заветните обещания, любовта, справедливостта и верността на Бога. Винаги хората оставят Господ и Неговия завет, а не обратното. Всеки човек, докато е жив, може да разчита на вечната Божия любов и на Неговата вярност към завета Му с цялото човечество.

Изводите в светлината на тези истини потвърждават неоспоримия факт, заложен още в нормативния завет на Твореца с Неговото творение: любовта Му е вечна, защото Неговата природа е вечна, Неговото присъствие с нас е вечно и затова и Неговият завет с хората е вечен.

Тази вечна любов включва и вечната Божия справедливост, която дава възможност на всеки човек да се върне в завет с Господ.

д-р Виктор Цандер

[1] W. Grudem. Systematic Theology. 1994, 198.
[2] M. J. Erickson. Christian Theology. 1991, 292.
[3] Бубер, М. Два образа веры. Я и Ты. 1999, 105.
[4] M. Buber. Die Fünf Bücher der Weisung. 1930, 177.
[5] P. Toon. Our Triune God. 1996, 89.
[6] S. Zodhiates. The Complete Word Study Dictionary: New Testament. 1992, 424.
[7] Zodhiates. 425.
[8] J. A. Hammes. Determination and Free Will. Baker Encyclopedia of Psychology. 1993, 312.
[9] Van Groningen. 125.

СТУДИО АЛЕТЕЯ

създава християнска мултимедийна продукция:

филми и свидетелства
предавания на различна тематика
музикални видеоклипове
аудиостатии, детски разкази

youtube.com/@studioAleteya
alethea.studio
aletheastudio@gmail.com

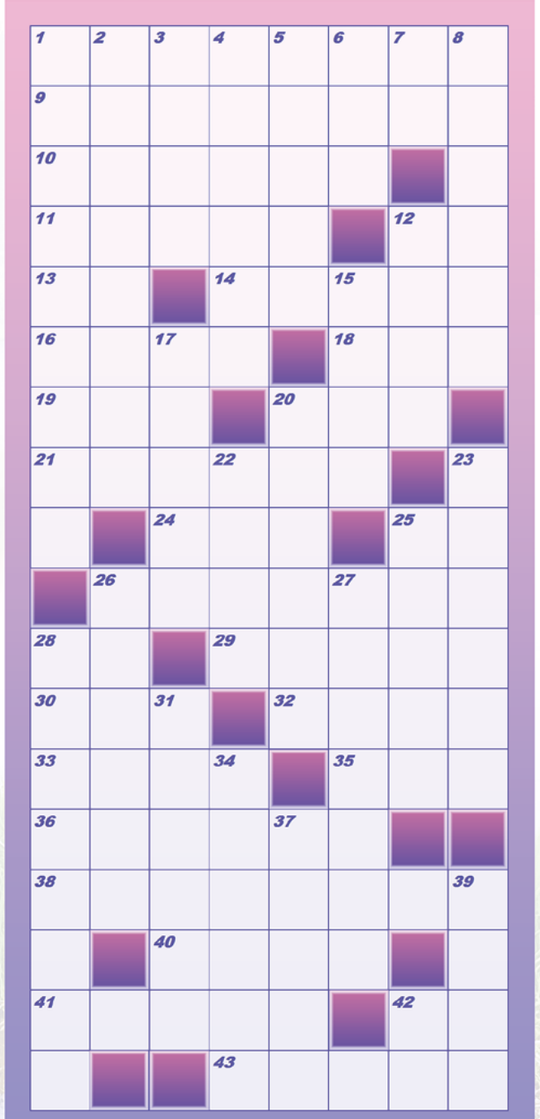

ВОДОРАВНО

1.Приятел на ап. Павел, който му е помагал във време на изпитание (II Тим. 1:16) **9.**Арамейски израз, който в превод означава „Господ наш иде“ (I Кор. 16:22) **10.**Деветият син на Яков, родоначалник на племе в Израил (Бит. 30:18) **11.**Професията на евангелист Лука (Кол. 4:14) **12.**Нота **13.**Отзвук, ехо **14.**Оратор, вития (Деян. 24:1) **16.**Седмият съдия в Израил (Съд. 10:1-2) **18.**Цар на независимото царство Юдея, управлявал 41 години (III Цар.15:8-24) **19.**Название, наименование **20.**Дело, постъпка **21.**Голям град в Южна Гърция, където ап. Павел основава църква, а по-късно пише две послания до нея **24.**Гърне за готвене с широко гърло **25.**Град в Румъния **26.**Жена на Йосиф и майка на Ефрем и Манасия (Бит. 41:45) **28.**Град в Северна Франция **29.**Американски математик (1894-1964) **30.**Единица за ел. мощност **32.**Територия в Израил, чиито полета Давид споменава в Псалом 132:6 **33.**Оазис, където Израил се установява временно след излизането от Египет (Изх. 15:27) **35.**Голям морски бозайник **36.**Деца без родители, обект на специалната Божия грижа (Як. 1:27) **38.**Научно звание на член на Академия **40.**Ден от календара (мн. ч.) **41.**Сутрешни или вечерни изпарения при топло време **42.**Наши телефонни апарати **43.**Филистимски цар на Гет, при когото Давид търси убежище (I Цар. 21:10-15).

ОТВЕСНО

1.Дял от богословието, който изучава теорията и практиката на проповядването **2.**Представител на клас безгръбначни от вида членестоноги (Лев. 11:23) **3.**Държава в Близкия Изток **4.**Голяма пустиня в Северна Африка **5.**Град и езеро във Финландия **6.**Съоръжение, подобно на кула край морския бряг със силна светлина, маяк **7.**Роман от Ханс Кр. Андерсен **8.**Оръжие за фехтовка **12.**Пътно инженерно съоръжение над река или долина **15.**Времето между два равномерни удари **17.**Гръцки остров от Южните Споради **20.**Член на Йерусалимската църква, който умира с жена си заради лъжа (Деян. 5:1 и сл.) **22.**Град в Украйна, Харковска област **23.**Планината, на която се установява Ноевият ковчег след потопа (Бит. 8:4) **25.**Органични съединения с кислородна връзка **26.**Внук на Исав, чиито потомци нападат Израил в Синайската пустиня (Изх. 17:8 и сл.) **27.**Потомци на род исполини, които са обитавали Ханаан (Втор.1:28) **28.**Син на Давид, който въстава срещу баща си (II Цар. 15-18 гл.) **31.**Словоизлияние **34.**Село в Шуменско, известно със скален релеф на конник **37.**Наситен въглеводород, запалима течност **39.**Вид мая, която се използва за да бухне тестото на хляба, символ на грях в Библията (I Кор. 5:6-8) **42.**Тип руски вертолети.

По Библията на ББД | **Речник:** Инари, Кави, Ло, Нал, Нара, Ралик.

Борислав Георгиев

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ 4/2025

ВОДОРАВНО

1.Сотирология **10.**Далила **16.**Итамар **17.**Нал **18.**Татанай **19.**Ралик **20.**Филипини **22.**Ава **23.**Аватар **25.**Хирам **26.**Нара **28.**Каса **29.**Окапи **31.**Окарина **34.**Атила **36.**Окото **38.**Зоровавел **40.**Декапол **44.**Ан **45.**Рани **46.**Илий **47.**Дякон.

ОТВЕСНО

1.Сиракуза **2.**Отава **3.**Таласар **4.**Имитатор **5.**Рака **6.**Ор **7.**Ониха **8.**Галиполи **9.**Илирик **10.**Дан **11.**Атина **12.**Ла **13.**Инари **14.**Лаван **15.**Айа **18.**Тимотей **21.**Па **24.**Ролан (Ромен) **27.**Арапя **30.**Кави **32.**Кок **33.**Ар **35.**Ива **37.**Оди **39.**ОН (Обединени народи) **41.**Ад **42.**Ок **43.**Ло.

Христос възкресе!

Разискрен ден над малкий град
раздига белите завеси.
Камбани празнични звънят,
и сякаш ангели вестят:
Христос възкресе!

И всеки цвят, и всеки клон
чело на слънцето поднесе.
Поле и лес и небосклон
се сляха във молитвен стон:
Христос възкресе!

Кънти съзвучен благослов
и дух пробуден се унесе.
За правда жаден и любов
във светлий на живота зов,
Христос възкресе!

Никола Ракитин

ЗА ВРЪЗКА С РЕДАКЦИЯТА
0888 32 17 04 peyanski@gmail.com

АБОНАМЕНТ www.fsnb.bg
(раздел Абонамент)

Итака, как да се избавим от идващия Божи гняв, който неминуемо ще постигне „онези, които не познават Бога, и онези, които не се покоряват на благовестието на нашия Господ Иисус“ (II Сол. 1:8)?

Има едно-единствено средство – 180-градусов обрат на мисленето и живота, защото всеки от нас се ражда, обърнал гръб на Бога.

Ето молитва, чрез която от цяло сърце можете да изразите пред Бога желанието си за този обрат:

Отче наш небесни, моля Те, прости ми всички грехове!

Признавам, че съм грешник, който заслужава Твоето осъждане, но вярвам, че на кръста Твоят Син Иисус понесе наказанието, за да бъда и аз опростен.

Моля Те, влез в сърцето ми, новороди ме духовно и промени живота ми! Не искам вече да живея в грях пред Тебе.

От днес Христос е моят Спасител и пълновластен Господар!

В името на Господ Иисус, амин!

Ако сте се обърнали искрено с подобна молитва към Бога, имате пълно основание да приемете с вяра прошката, която Той е обещал да даде на всеки каещ се грешник.

Живейте до края на дните си верни на Бога! Това ще е възможно само ако четете всеки ден Библията, не престават да общувате в молитва с Бога чрез Иисус Христос и израствате духовно, като посещавате редовно здрава, библейски основана църква.

Това ще Ви осигури небето!

ГОСПОД МИ РЕЧЕ:
ДОБРЕ ВИЖДАШ, ЗАЩОТО
АЗ БДЯ НАД МОЕТО СЛОВО!

ЕРЕМИЯ 1:12

ISSN 1311-9893